October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 24, 1967 — No. 789 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

GEEN COMPROMIS

Het is blijkbaar mogelijk voor buitenlanders om Cuba te bezoeken. Zoals dat trouwens tegenwoordig met meer communistische landen mogelijk is. Maar u wordt dan rondgeleid en het is de bedoeling, dat u van uw bezoek verslag doet over de toestanden, die u hebt aangetroffen.

Volgens Christianity Today *is zulk een bezoek gebracht door de secretaris van het "Department on Laity" van de Wereldraad van Kerken, Mr. C. I. Itty. Als resultaat van dit bezoek werd ons verteld, dat de Cubaanse Christenen vrijheid van religie hebben en dat zij niet vervolgd worden.*

Degene, die dit in Christianity Today *schrijft, Mr. J. D. Douglas, komt hier tegenop en releveert enige voorvallen, die het tegendeel bewijzen. Een baptistische vrouw stierf in een zuidelijke kustplaats. Tijdens de begrafenisdienst vertelde de predikant, dat alle wetenschappelijke middelen hadden gefaald en vervolgde ,dat iedereen dezelfde ervaring moet opdoen en zich moest voorbereiden voor een leven na dit leven. Hij werd prompt gearresteerd, omdat hij gezondigd had tegen twee dogma's van de revolutie: de wetenschap en het materialisme.*

Een ander predikant werd gearresteerd, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan moord en exploitatie. Moord: omdat hij gebeden had voor twee zieke mensen, die beiden gestorven waren. En exploitatie: omdat hij zijn gemeenteleden had opgeroepen tienden voor God te geven.

Een ander geval deed zich voor tijdens een Presbyteriaanse godsdienstoefening in een provinciale hoofdstad. Een menige kwam de kerk binnen, al schreeuwende: "Lenin, ja. Christus, neen."

Er worden meer gevallen in dit artikel genoemd, maar deze zijn voldoende om te doen zien, dat er wel terdege sprake is van vervolging en dat er in het geheel geen vrijheid van godsdienst is.

Nu is, volgens een dagbladbericht, kortgeleden de Anglikaanse aartsbisschop van Canada, Most Rev. H. H. Clark van een reis naar Cuba teruggekeerd. Blijkbaar was deze predikant niet zo onder de indruk van de vrijheid van de Cubanen. Althans hij zei in een interview: "Where the church could be influential is in giving impulses to the laity so they can strive to meet the political and other problems."

Op zichzelf is dit natuurlijk waar. Als de kerk aan haar leden de impuls niet geeft, bemoeien deze zich al spoedig niet meer met politieke en andere problemen. Dit is niet alleen waar voor de Anglican Church. Het is eveneens waar voor kerken van calvinistische richting. Men vraagt zich af of dit voldoende wordt gedaan en beseft in onze kerken. Wordt er altijd zó gepreekt, dat de leden de impuls krijgen daadwerkelijk voor Christus te leven en de wereld voor Hem op te vorderen?

Een levend besef van de taak van de christen is niet alleen noodzakelijk, maar kan tevens heilzaam werken voor de natie.

Het is niettemin een over-simplificatie, indien men meent, dat een juiste en sterke houding van christenen een land vrijwaart van een goddeloos regeringssysteem. (Want dat is het communisme.) Het moge waar zijn dat eveneens Christenen Castro hebben geholpen het land te verlossen van Batista, hen verholen te verwijten, dat zij daardoor geholpen hebben dat het communisme hun land heeft overspoeld, is niet fair.

Maar het moge een waarschuwing zijn.

De bezoeken aan Cuba en de gunstig schijnende rapporten moeten ons geen zand in de ogen strooien. Evenmin als het bezoek van Kosygin aan Engeland. Vooral nu Rood China in een worsteling om de macht betrokken is, zijn wij zo gauw geneigd te denken, dat het Russische (of Cubaanse) communisme beter te hanteren is. Dit is alleen maar schijn. Het verschil tussen de Russen en een deel van de Chinezen is slechts een kwestie van tijd. De eersten willen er langer over doen en de laatsten wensen sneller op te treden. Maar in wezen zijn zij gelijk. En in wezen zijn beiden even atheïstisch.

Alleen dit is het gevaar, dat wij minder scherp gaan onderscheiden. Het ene communisme, zoals het in China openbaar wordt, verwerpen wij. Het andere, zoals dit in Rusland wordt gepredikt, vinden wij nog zo kwaad niet. Daarin zien wij een grond voor "co-existence".

Maar laten wij wakker blijven. Het communisme, zoals dit zich in verschillende vormen openbaart, is vijandig tegenover de Kerk en haar Koning Jezus Christus. Onze trouw aan de Heiland sluit alle compromis met het communisme uit. Alle gunstige reisverhalen over Rusland en Cuba ten spijt.

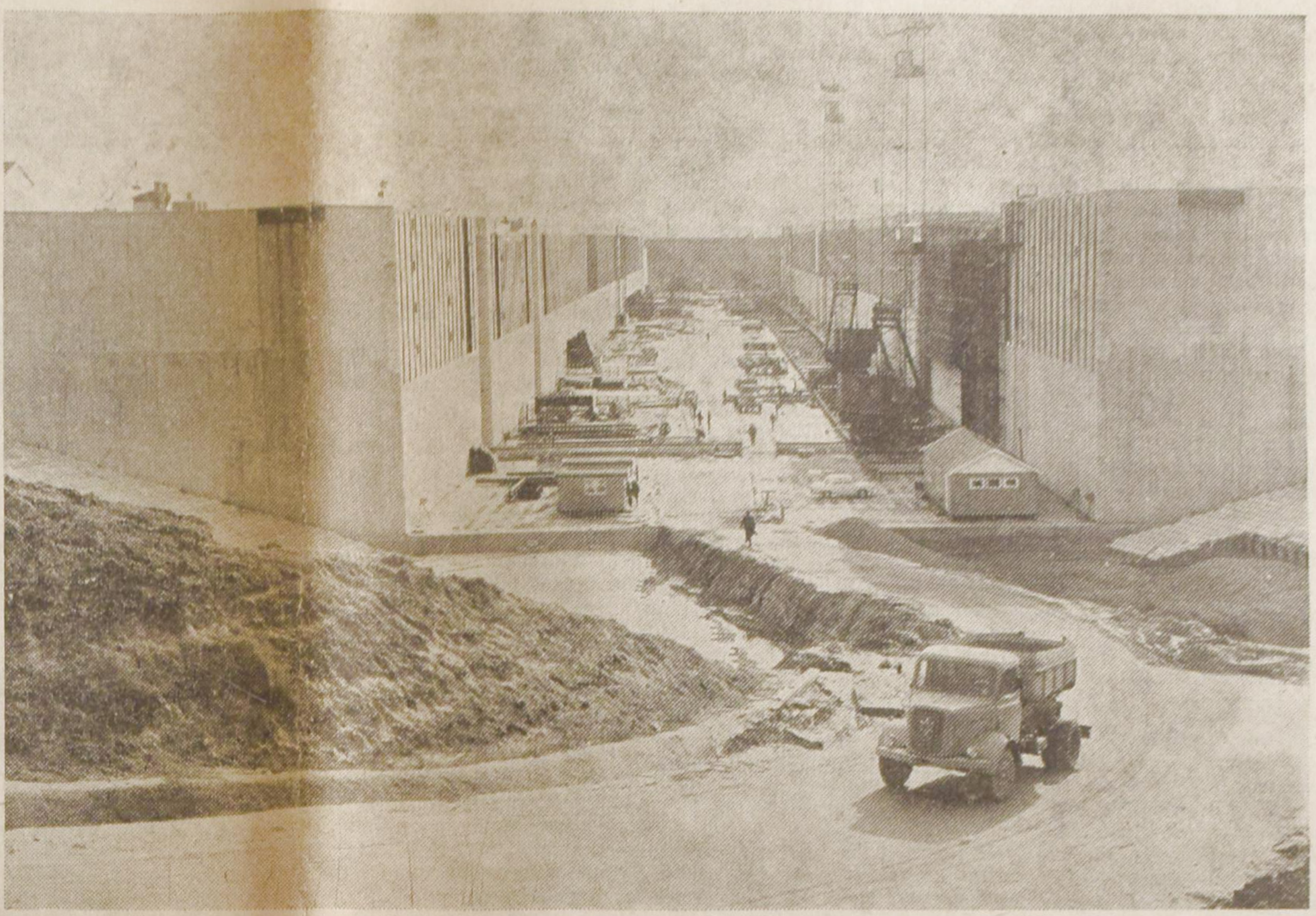

GROTERE SCHEPEN NAAR BELGIE

Terneuzen: De laatste hand wordt gelegd aan een nieuwe sluis die aansluit op het kanaal naar Gent die schepen tot 50.000 ton zal kunnen doorlaten. Het project wordt voor gezamenlijke rekening van Nederland en België gebouwd, terwijl België 80 procent van kosten draagt. Lengte van de sluis: 439 meter, breedte: 40 meter. Verwerkt werd 240.000 kubieke meter beton en 21 miljoen kg bewapeningsstaal.

NA VIJF EN DERTIG JAAR

Aangezien de 'gewone man' zich tegenwoordig nog al eens onbehagelijk gevoelt over de ontwikkeling van de wetenschap en zich bezorgd maakt over de gevolgen hiervan voor het geloofsleven, publiceren wij in een drietal artikelen een voordracht, gehouden voor de Wiskunde- en Natuurwetenschappen door prof. dr. G. J. Sizoo ter gelegenheid van diens afscheid als professor van de V.U.

In deze voordracht wordt met name gewezen op de verhouding tussen hen die zich bezig houden met de natuurwetenschap en het reformatorisch volksdeel. Vooral hierom achten we deze voordracht van groot belang. *Red.*

③

Zo staat dan de Faculteit der Wiskunde en Natuurwetenschappen na een aanloopperiode van ruim twaalf jaar, een practische stilstand van ruim twee jaar en een ontplooiïngsfase van twintig jaar, aan het begin van de fase van haar voltooiïng.

Niet zonder bedoeling heb ik bij de terugblik op deze 35 jaar, de verhouding tussen deze faculteit en het reformatorisch volksdeel het meest naar voren laten komen. Ik meen namelijk, dat ook een rondblik door het heden alle aanleiding geeft op deze verhouding de aandacht te vestigen.

Er is tussen 1930 en 1965 zoveel gebeurd - er ligt tenslotte een wereldoorlog tussen - dat het niet zinvol is te trachten de situatie van nu op die van toen, of omgekeerd, af te beelden. Maar hierover kan moeilijk twijfel bestaan, dat er ook in de tegenwoordige verhoudingen binnen de gereformeerde gezindte "moeilijkheden" zijn, dat zich daarin spanningen aftekenen, die gevaar lopen tot tegenstellingen uit te groeien en dat ook de "faits et gestes" van onze faculteit in deze situatie worden betrokken.

Ik ben niet bevoegd deze situatie in al haar componenten te analyseren, maar ik zou er wel voor willen pleiten er scherp op toe te zien, dat de historische controverse tussen natuurwetenschap en bijbelgeloof, niet op onrechtmatige wijze in het samenspel der factoren wordt betrokken.

Het valt niet te ontkennen, dat de confrontatie van een traditionele interpretatie van bepaalde gedeelten van de bijbel met uitkomsten van het natuurwetenschappelijk onderzoek een *aansporing* is geweest tot voortgezette theologische bezinning op het vermeend bezit van een afgesloten schriftbeschouwing.

Maar de paden der bezinning zal de theologie toch altijd weer op het kompas van haar eigen denken over Schrift en Openbaring moeten zoeken en begaan. Men kan stellen, dat dan die aansporing eigenlijk niet nodig had moeten zijn. Van de zijde der christelijke natuur-onderzoekers kon zij echter niet achterwege blijven, omdat zij de ruimte en vrijheid behoefden om eerlijk en zonder terughouding niet alleen onder elkaar maar ook met hun mede-christenen niet-vakgenoten over deze zaken te kunnen spreken.

Zij menen die ruimte en vrijheid ook te mogen verlangen, omdat zij geloven, dat het verwerven van systematische kennis door zintuigelijke waarneming en logische inductie, in gestage wisselwerking met de verschijnselen, ook behoort tot het rentmeesterschap, dat aan de geschapen mens over de geschapen wereld is toevertrouwd. En dat geloof willen zij graag gronden op diezelfde bijbel, waarvan een bepaalde interpretatie dreigde hen deze vrijheid te betwisten.

Nu deze ruimte en vrijheid aan onze faculteit door het reformatorisch volksdeel in vertrouwen wordt geboden, rust te meer op ons de plicht daarvan niet anders dan op strikt wetenschappelijk verantwoorde wijze gebruik te maken.

Toen Kuyper de evolutieleer bestreed richtte hij zich niet tegen de natuurwetenschap, maar tegen een atheïstische wereldconceptie, die op onrechtmatige wijze de uitkomsten van natuurwetenschappelijke waarneming en redenering voor zich opeiste.

In onze tijd blijkt een christelijk getinte, optimistisch-evolutionistische, dichterlijke visie, die verleden en toekomst wil overspannen, in staat zowel het grote publiek als vele academisch gevormden onder haar bekoring te brengen.

Wanneer deze conceptie dan op haar beurt de natuurwetenschap - en ditmaal zelfs in haar volle omvang - voor zich wil annexeren, dan is er voor iedere, en zeker voor de christelijke natuuronderzoeker alle reden om de toets der vakwetenschappelijke kritiek op het scherpste aan te leggen, om de grenzen waar wetenschappelijke waarneming en logische inductie overglijden in science fiction en dichterlijke verbeelding zeer duidelijk te markeren.

Tijdens het gereedmaken van deze voordracht las ik met veel instemming een artikel,[1]) dat reeds eerder in een regionaal Gereformeerd Kerkblad was verschenen en waarin, naar aanleiding van een natuurwetenschappelijke en een theologische voordracht, gesproken werd over de verhouding tussen "volk" en "geleerden".

De schrijver pleit bij het "volk" voor vertrouwen, bij de "geleerden" voor bedachtzaamheid, bij beide voor openhartigheid en genegenheid jegens elkaar. Niet beschuldigend, maar wel lichtelijk waarschuwend, herinnert hij er tenslotte aan dat bij de Romeinen het spreekwoord gold, "dat wanneer twee waarzeggers elkaar ontmoetten ze tegen elkaar knipoogden. Ze wisten van elkaar, dat ze het volk in de maling namen".

Ik kan de door humor verzachte ernst van deze waarschuwing ten volle appreciëren.

Maar ik stel er toch wel prijs op te verklaren, dat ik dit knipoog der waarzeggers in 35 jaar noch in enige ontmoeting binnen onze faculteit, noch in enige ontmoeting met de collega's daarbuiten ooit heb gezien. En ik durf mij ook zonder aarzeling tot tolk der faculteit maken, door daaraan toe te voegen, dat het haar ernstig streven zal blijven zich bij onderwijs en onderzoek te hoeden voor de verleiding van in het kleed der wetenschap gehulde waarzeggerij.

Onze faculteit staat, als deel der Vrije Universiteit, voor al haar onderwijs en onderzoek naar verluid der Statuten "op de grondslag der gereformeerde beginselen". Het moge dan, en ik ben geneigd te zeggen, gelukkig, nog steeds moeilijk gebleken zijn deze beginselen in vaste formules te vatten, zij hebben in elk geval te maken met het christelijk denken over schepping en schepsel, zoals dat denken in de historische Reformatie gestalte heeft gekregen en dat zich deswege altijd weer wil laten leiden, èn voor ontsporing en verstarring behoeden, door zich te stellen onder de tucht van Gods Woord.

Daarom zal in deze faculteit het nàdenken over en het dóórdenken van de verhouding tusen geloof en wetenschap te allen tijde actueel moeten blijven. Uit het christelijk geloof vloeit de gedachte voort, dat het methodisch onderzoek der zintuigelijk waarneembare verschijnselen en de uitdrukking van de daarbij verworven kennis in logisch samenhangende begrippen, gezien mag worden als de actualisering van een relatie tussen de geschapen mens en de geschapen kosmos; een relatie dus, die als mogelijkheid in de scheppingsorde besloten is en waarvan de blootlegging en ontplooiing behoort tot de, aan de mens bij zijn schepping gegeven, cultuuropdracht.

Deze gedachte bedoelt geen wijsgerige verklaring te zijn voor de, in de ervaring gebleken, mogelijkheid tot het verwerven van zinvolle en tot de cultuuropdracht dienstige kennis, maar leidt de wijsgerige verwondering daarover terug tot het wonder van Schepping en Onderhouding, dat alleen in het religieus geloof kan worden gezien en erkend.

Het inzicht, dat de natuurwetenschappelijke kennis in wezen de uitdrukking is van een intercreatuurlijke relatie, waarin de beide polen, de kennende mens en de kenbare verschijnselen, elk naar hun geschapen natuur functioneren, zal het oordeel over de aard van die kennis kunnen behoeden, zowel voor absolutering in objectivistische als voor relativering in subjectivistische zin.

Met betrekking tot de waarde, die aan de natuurwetenschappelijke kennis valt te hechten, kan datzelfde inzicht ons ook waakzaam doen zijn ten aanzien van de overschatting zowel als van de onderschatting, die beide in de ontmoeting tussen christendom en natuurwetenschap zo vaak oorzaak zijn geweest van verwarring en controverse.

---

[1]) Y. K. Vellenga "Met Elkaar", Gereformeerd Kerkblad voor Drente en Overijssel, 7 augustus 1965.

In dit nummer

Beelden van en uit Nederland
Over de uitslag van de verkiezingen. Pag. 2

Het Anti-Revolutionaire programma Pag. 2

Domineeszoon pionier op het gebied van de televisie Pag. 3

Jan H. de Groot stoelt uit in Amerika en Canada Pag. 4

Muizenissen Pag. 4

Bishop Pike: Hero or Heretic? Pag. 9

Beelden van en uit

NEDERLAND

★

NA DE TWEEDE KAMER VERKIEZINGEN:

Duidelijke "onduidelijkheid"

Twee dingen zijn er door de Kamerverkiezingen van 15 februari wel duidelijk geworden — hoe onduidelijk de uitslag op zichzelf mag zijn — het Nederlandse volk wenst geen voortzetting van het beleid door het Kabinet-Cals gevoerd en de Protestants Christelijke kiezers hebben zich niet laten verlokken door de succesvolle nieuwe partij D. '66 en evenmin door de Boerenpartij.

In Utrecht werd een interessant experiment gehouden. Bij vier stembureaux vroeg men de kiezers opnieuw te stemmen en aan te geven, hoe zij de vorige keer hadden gekozen en hoe hun keuze nu was. Op enkele ouderen na voldeden de mensen aan het verzoek. Wat bleek? Een grote verschuiving onder de stemmers op de Katholieke Volkspartij, de Partij van de Arbeid en de Boerenpartij. Hiervan profiteerde in het bijzonder de nieuwe partij "Democraten '66", die verandering van het kiesstelsel wil. Ook bleek uit deze proef, dat Gereformeerden *niet* op deze partij stemden en bijna 50% van de op D. '66 uitgebrachte stemmen afkomstig waren van kiezers tussen 21 en 30 jaar.

Nu eerst wat cijfers. Voorlopige!

De K.V.P. verloor 8 zetels, de P.v.d.A. 6, de C.H.U. 1, en de S.G.P. ook 1.

De A.R.P. won 2 zetels, de Boerenpartij 4, de V.V.D. (liberalen) 1, Communisten 1, D. '66: 7. De Noodraad (afsplitsing van de Boerenpartij) en de Christelijke Democratische Unie kwamen elk enkele honderden stemmen te kort voor 1 zetel. De twee grootste partijen, de K.V.P. en P.v.d.A. behaalden het slechtste resultaat sinds 1946. Hun percentages daalden resp. van 31,88 en 28,01 tot 26,51 en 23,55.

De A.R. partij was de enige van de regeringspartijen, die winst boekte. Zij komt met 15 zetels in de Kamer. De eerste verbetering sinds 1946. Want de oude partij van Kuyper en Colijn ging sinds de bevrijding, onder de nieuwe leiders, ook steeds meer bergafwaarts. In 1948 behaalde zij 12,9% van de stemmen (13 zetels van de 100), in 1952: 11,31% (12 zetels), in 1956: 9,91 % (15 zetels op de 150), in 1959: 9,4% (14 zetels), in 1963: 8,58% (13 zetels). Thans dus met 9,9% weer 15 zetels.

De C.H. Unie, die bij de Statenverkiezingen van het vorige jaar een percentage van 9,33 behaalde en in 1963 nog net onder dat van de A.R. bleef, moest nu een veer laten. Zij bracht het tot 8,15% en moest een zetel prijsgeven. Van 13 dus op 12.

Het beeld was van de eerste uitslag tot de laatste practisch hetzelfde. Kleine gemeenten uit Limburg kwamen het eerst op het beeldscherm en die uitslagen gaven reeds de tendens aan, die ook boven de Moerdijk en in de grote steden zich handhaafde.

Er zullen in de komende weken nog heel wat commentaren worden gegeven. De politieke kopstukken werden natuurlijk gisteravond al geïnterviewd, doch zij hielden begrijpelijk een slag om de arm.

Duidelijk is wel, dat de P.v.d.A., door een groep jongeren naar "tien over rood" gedrongen, daarmee geen weerklank bij het volk heeft gevonden. De heer Den Uyl was geen succes als nieuwe leider!

De liberalen boerden niet slecht, vooral als men weet, dat zij in 1948 en 1952 slechts 8 en 9 zetels behaalden. Maar de nieuwe groep van "intellectueel" ontevredenen roomde de melk af. Ware deze buiten schot gebleven, dan zou de V.V.D. zeker meer hebben gewonnen.

De Katholieke Volkspartij is meer of minder slachtoffer van de crisis in de R.K. kerk. Het broeit en borrelt in deze kerk. De vraag waar men mee worstelt, is, moet de moederkerk haar vleugels uitbreiden over allen, die nog wel Katholiek zijn, maar niet meer binnen de katholieke actie-radius behoren, of moet men als in de dagen van de grote Schaepman binnen de hiërarchie verzamelen blazen en dus een sterke confessionele organisatie-vorm handhaven.

De nieuwe bisschop van 's Hertogenbos heeft vlak voor de verkiezingen grote verwarring gesticht, door de band tussen de kerk en de partij door te knippen. Precies hetzelfde wat de Synode der Hervormde Kerk met haar herderlijke brief van 1954 deed. De kerk speelt hiermee hoog spel en zet de poorten open voor vrijbuiterij en verwarring. Het gevolg was dan ook het grootste verlies voor de K.V.P. in de "echt" Roomse streken.

Bij de Antirevolutionairen spreken we liever van de band aan het beginsel, dan aan de kerk. De A.R.-partij is geen kerkelijke partij, was altijd zelfstandig. In Nederland is de binding van de C.H. Unie b.v. — niet in formele, maar in feitelijke zin — aan de Hervormde kerk, een belemmering om tot één grote Protestans-Christelijke partij te komen. De kerk zit er tussen, zegt de heer Beernink.

Merkwaardig is, dat de beschouwingen van Dr. Calvin Seerveld in *The Banner*, veel meer, naar Nederlands begrip, "Hervormd" dan "Gereformeerd" zijn.

Is nu de winst van de A.R. een teken van herstel, een opnieuw winnen van het vertrouwen van het volk of louter een gevolg van het uitstekend beleid gedurende deze drie maanden door de A.R. premier, prof. dr. Jelle Zijlstra?

Dit laatste had zeker zijn invloed, die te groter zou zijn geweest als de heer Zijlstra zich beschikbaar had gesteld als "lijstentrekker".

Maar naast hem moet toch de naam van de andere Fries, Bouke Roolvink worden genoemd. Hij toch raakt het hart van de Calvinisten, verliest zich niet in allerlei speculatieve redeneringen en is een practisch politicus.

Mede op zijn "credit" komt deze vooruitgang. Zijlstra heeft ook gisteravond tot tweemaal toe herhaald, dat hij voor de komende periode niet beschikbaar is als kabinetsleider.

Zeer zeker te betreuren.

De adviezen aan H.M. de Koningin zullen zeker op hem gericht zijn. Misschien dat Koningin Juliana hem tot andere gedachten kan brengen. Zeker is het, na deze uitslag, niet gewenst een Rooms-Katholieke formateur de opdracht te geven.

De drie rechtse partijen hebben geen meerderheid. Ze bezetten 69 zetels van de 150. Met de V.V.D. zijn dit er 86, wat men een working majority kan noemen. Dat de P.v.d.A. er aan te pas komt, geloven we niet.

De tijd zal het leren.

Cn.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Verkeerswezen

ONTARIO REGERING VERVOER

"GO Transit" — Langs de oevers van het Ontario Meer zal dit jaar tussen Hamilton en Dunbarton, 20 mijl ten Oosten van Toronto een dienst worden ingesteld.

De Stationsplaatsen zijn:

OOSTELIJKE STATIONS: Danforth, Scarboro, Eglinton, Guildwood, Rouge Hill, Pickering.

WESTELIJKE STATIONS: Mimico, Long Branch, Port Credit, Lorne Park, Clarkson, Oakville, Bronte, Burlington, Hamilton.

AFSTAND TRAJECT: 60 mijl.

Geraamde Reisduur:
Van Oostelijke eindpunt Pickering 37 minuten tot Union Station; ten Westen 37 minuten van Oakville, 51 minuten van Burlinton en 64 minuten van Hamilton tot Union Station.

Dienstregeling:
Dagelijks, 6.00 V.M. tot middernacht. Dienstregeling op spitsuren elke 20 minuten Maandag tot Vrijdag. Dienstregeling buiten spitsuren, feestdagen en weekends: elk uur.

Capaciteit van het MATERIEEL:
6000 passagiers per uur in beide richtingen.

Geschatte Klandizie:
15,000 passagiers per dag gedurende werkweek.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

RECTIFICATION

TO WHOM IT MAY CONCERN:

At the request of the Christian Action Foundation Inc. Hamilton, Ontario, we want to rectify any misconceptions, which may have arisen from our ad in Calvinist-Contact, February 10th, 1967. That the Christian Action Foundation Inc. in Hamilton, is a service organization for the Reformed community in their area, also promoting Biblical principles in cultural and educational programs.

Submitted by the
CHRISTIAN ACTION FOUNDATION,
Box 812, Edmonton, Alberta.

NEW AND IMPORTANT BOOKS

Ds. G. Y. Vellenga) Ds. A. J. Kret)	STROMEN VAN KRACHT (de nieuwe opwekkingsbeweging)	$2.35
Ds. A. G. Kornet	De Pinksterbeweging en de Bijbel	.85
Anthony A. Hoekema	What about Tonge Speaking?	3.80
J. W. Jongedijk	Wat gelooft Uw buurman?	3.55
	Orde van de Eredienst in de Geref. Kerken in Nederland	1.45
J. C. Hoekendijk	De Kerk binnenste buiten	2.35
E. Brunner	Ons geloof	.85
A. J. Koejemans	Doperse Ketterijen	.85
Bé Ruys	Nieuwe Orientatie (de Kerk in Oost-Duitsland)	2.35
D. Bonhoeffer	Navolging	2.65
Calvin Seerveld	Take Hold of God and Pull	2.75

Pro Rege Publishing Co. and Speelman's Bookhouse Ltd.

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. — 741-6563

☆ *Bibles* ☆ *Books* ☆ *Printing* ☆ *Records*

Store for Family - Society and Study Room

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

AMSTERDAM: Na de verkiezingen voor de Tweede Kamer kwamen vandaag een aantal fracties voor het eerst bijeen. Zo ook de fractie van de A.R. Op de foto v.l.n.r. Prof. I. A. Diepenhorst, B. Biesheuvel, G. Goudzwaard en R. Zijlstra.

HET ANTI-REVOLUTIONNAIRE PROGRAMMA

In het oktober/november nummer van REGELRECHT was een verkort programma van actie 1967 van de Anti-Revolutionnaire Partij gepubliceerd. Het is goed dat ook wij hiervan kennis nemen, ondanks sommigen onder ons, die liefst niets anders doen dan maar klagen over wat in het oude vaderland zich afspeelt, zonder zelf zich nagenoeg met de hedendaagse problemen bezig te houden. Het wordt m.i. hoog tijd dat aan dat 'de beste stuurlui staan aan wal' een halt wordt toegeroepen. Deze klaagzangen beginnen langzamerhand vervelend te worden. Kritiek is goed, maar wanneer het bijna uitsluitend in het negatieve blijft dan kan men dit toch niet bepaald christelijk meer noemen.

In the eerste paragraaf worden twee punten genoemd die voor ons nuttig zijn om te lezen en in onze christelijke acties in praktijk te brengen.

1. De A.R.-partij noemt zich een christelijke partij omdat zij ook voor de politiek het blijde woord van Jezus Christus: Heb God lief en je naaste als jezelf, van wezenlijk belang acht.

   Dat betekent voor haar niet, dat Gods Woord voor elk concreet probleem een duidelijke oplossing of aanwijzing geeft. Maar wel, dat in de grote lijnen der politiek, waarvan de dagelijkse beslissingen meestal een onderdeel vormen, zowel tegen als in de Geest van God kan worden gehandeld.

2. De A.R.-partij pretendeert niet dat zij het alleen goed doet en de andere partijen alleen maar fout.

   In de komende punten wil zij rekenschap afleggen tot welke praktische consequenties het bovenstaande haar voor de komende periode voert. De A.R.-partij vraagt iedereen die het in grote trekken met haar uitgangspunt en/of concrete doelen eens is, haar te steunen en mee te denken over de vele problemen die er blijven.

In de tweede paragraaf wordt gesproken over de samenwerking met andere partijen, waarin deze zaak zowel zakelijk en nuchter als principieel wordt bezien. Deze nuchterheid is hierom geëist omdat een regering het gehele volk vertegenwoordigt. Wij kunnen als christenen niet de meerderheid van een land een beslissing opdringen, waarvan deze meerderheid niet is gediend. Toch blijft het onze verantwoordelijkheid om ook in het politieke leven getuigen te zijn, ook al weten wij — wat de bijbel ons ook leert — dat wij de wereld niet kunnen hervormen. Daarvoor is de nieuwe wereld nodig, waarop mensen wonen met nieuwe harten.

Samenwerking met andere partijen is in Nederland noodzakelijk omdat er anders geen meerderheid te vormen is waarmee gewerkt kan worden.

De A.R.-partij is voor dié samenwerking waarbij haar program zoveel mogelijk gerealiseerd kan worden, maar zij zal in de oppositie gaan als ten aanzien van essentiële punten het regeringsbeleid niet in overeenstemming met dit program is.

Aangezien niemand kan verlangen dat hij in alles zijn zin krijgt, zal samenwerking betekenen dat men ook op punten mee zal moeten werken, waar men eigenlijk tegen is. De A.R.-partij zal dat dan eerlijk zeggen.

Overigens moet het ook mogelijk zijn dat als een kamermeerderheid waarop de regering steunt, het op de essentiële onderdelen van een regeringsbeleid eens is, op individuele onderdelen iedere partij zijn eigen inzicht volgt, zonder dat dit direct een kabinetskrisis ten gevolge heeft.

Onder het derde punt worden de belangrijkste vraagstukken aangegeven die men in 1967 hoopt te bestuderen en onder de aandacht van de leden te brengen.

Wat zijn de belangrijkste vraagstukken van de komende periode, die wij nu zien?

De A.R.-partij denkt dan vooral aan de volgende vraagstukken:

a. de verhouding tussen de rijke en de arme landen;
b. de verhouding met communistische landen;
c. de wereldvrede en de bewapening;
d. de overbevolking;
e. de leefbaarheid van eigen land;
f. de loonvorming;
g. de verhouding gemeenschap en individu; de belastingen;
h. de vereenvoudiging van de samenleving.

Veel van deze punten betreffen het buitenland.

Dat is nu eenmaal zo. Het is gauw egoïstisch om al maar over eigen zorgen te praten, terwijl mensen en volken buiten ons land er veel slechter aan toe zijn. Daarbij zullen wij moeten erkennen, dat wij niet alleen ieder individueel een taak hebben, maar ook als volk. De verhouding tot ondere volken is niet een bijkomstigheid maar een zeer belangrijk onderdeel van de politiek.

Hoewel het aantal dat hier wordt genoemd (8 vraagstukken) niet zo groot is, de vraagstukken zelf zijn van groot gewicht. Die kan men in één avond niet even 'behandelen'.

Hoewel ik het met de aanpak van al deze vraagstukken niet altijd eens ben (ik betwijfel of het juist is of de bombardementen in Vietnam meteen moeten worden gestaakt en de buitenlandse troepen moeten worden teruggetrokken; of China — en dit vooral om praktische reden — tot de V.N. moet worden toegelaten), toch heb ik bewondering voor deze commissie die dergelijke vragen onder ogen wil zien.

Ik wil ook zeggen waarom.

Vroeger hebben wij — ik heb mij zelf daaraan ook schuldig gemaakt! — te gemakkelijk dergelijke wereldproblemen bekeken vanuit ons eigen belang.

Om één voorbeeld te noemen. Wij vochten tegen het communisme, zonder dat wij ons verder bekommerden om de sociale en maatschappelijke toestanden in die landen. Toen Castro Cuba aan het communisme overgaf waren we woedend. Wat een schande dat zoiets gebeuren kon vlak bij de Amerikaanse kust! Toen werden we ineens verontwaardigd. Hebt U voordien in onze kringen ooit verontwaardiging vernomen over de sociale misstanden in landen als Cuba of Vietnam? Zolang het ons niet raakte maakten we ons in het geheel niet druk over dergelijke landen. Wij hebben vaak het communisme bestreden enkel en alleen uit vrees voor ons zelfbehoud. Nu moet U me goed begrijpen. Wij mogen inderdaad wel bidden dat we nooit onder een communistisch regiem behoeven te leven, want dit is inderdaad niet te verkiezen. Toch mogen wij onze ogen niet sluiten voor de misstanden in andere landen.

Een Amerikaanse journalist vroeg eens aan een van zijn collega's: "Wat denk je van de nieuwe president in een der Zuidamerikaanse landen?"

"Och," antwoordde deze, "zuiver is die niet, maar hij is in elk geval tegen het communisme." Jammer genoeg hebben wij ook vaak politieke leiders goedgekeurd' omdat ze tegen het communisme waren, zonder er ons rekenschap van te geven of deze leiders werkelijk het recht handhaafden.

Tegen deze achtergrond moet men m.i. het programma van de A.R.-partij zien. Men heeft genoeg gekregen van deze oneerlijkheid en wil nu recht door zee. De vraag wat is recht staat op de voorgrond; en niet: wat komt onszelf ten goede. Inderdaad: dit is christelijke politiek. Die kant moeten we m.i. uit, ook al betekent dit dat wij onze zienswijze hier en daar moeten herzien en onze fouten in het verleden gemaakt moeten erkennen.

Mijn bezwaar is echter dat deze A.R. broeders in hun enthousiasme, die ik ten zeerste waardeer, toch te weinig rekening houden met het feit dat — om slechts één voorbeeld te noemen, het politieke leven in Vietnam zo scheef is gegroeid, dat men hier niet zonder meer een oplossing kan vinden door het verwijderen van buitenlandse troepen en een verwijzen naar de accoorden van Genève van 1954. De andere partij is werkelijk niet zo welwillend als de ondergetekenden van het programma zich voorstellen.

Niettemin mag dit programma ons ook oproepen om de genoemde vraaagstukken opnieuw vanuit het evangelie te belichten op een zo-zodanige manier dat wij onszelf wegcijferen en inderdaad proberen (wij zijn zulke hardnekkige zondaren!) het gebod om God en onze naaste lief te hebben, te vervullen.

P.T.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

BISHOP PIKE

Hero or Heretic?

by Dr. Gordon J. Spykman

We intend to publish various articles wherein theologians, physicians, psychiatrists, lawyers, etc. will discuss timely topics. The article of Dr. Gordon J. Spykman, Bible professor at Calvin College is the first one of these monthly articles.

Ex-Bishop James A. Pike is passing through a period of great prominence and wide publicity, of popularity and persecution. Bishop John A. T. Robinson of "Honest to God" fame has had his day. The "God is Dead" theologians have had their day. Now it is Pike's turn to hit the peak with his pop theology. His bizarre views are a favourite topic of conversation even at cocktail parties and banquets.

Recently in Grand Rapids Pike brought down the house at Fountain Street Church with his grandstanding tactics. After listening to two hours of his free-wheeling theology one student commented, "A two buck ticket for two bit heresies".

Checkered Career

Pike is now reaping the harvest of his checkered career. It all began 53 years ago. Born into a Roman Catholic family in Oklahoma, he grew up in California. At a Jesuit university his doubts began to multiply. By the time he transferred to UCLA he was a "religious drop-out". After receiving a doctorate in law from Yale, Pike went to work for the Roosevelt administration in the late thirties and then served in Naval Intelligence during World War II.

Amid the "religious revivals" which came with a return to peacetime living, Pike began asking himself some serious second questions about the Christian faith. Closing out a decade of agnosticism, in the Anglican (Episcopalian) Church. He fulfilled the requirements for a degree in theology and served for three years as a pastor-missionary. He then became chaplain to Episcopalian students at Columbia University. In 1958 he was elevated to the rank of bishop. For eight years he used his California pulpit as a sounding-board for his new religious skepticism. In his farewell sermon he thanked his congregation for giving him a sympathetic hearing. One memorable Sunday Pike lent his pulpit to Bishop Blake, who seized this opportunity to deliver the historic sermon in which he spelled out his grand ecumenical dream, which is now being worked out by COCU (Consultation on Church Union).

Last year James A. Pike resigned his office as bishop (he is still a priest) in order to join the Research Center for Democratic Institutions as a scholar and teacher.

Heresy Trial

Last October all across the country Pike was making the headlines. Charges of gross heresy were being levelled at him by fellow clergymen who insisted that he stand trial before a church court. Not that this was anything new. Recent years have seen several attempts to defrock him. But never before it had happened on such a large scale. An official protest signed by thirty of Pike's peers was laid before the House of Bishops.

During a recent sabbatical, while staying in England, Pike had found in Bishop Robinson a kindred spirit (a "fellow heretic", as Pike puts it). After taking a look at some European theology, the Qumran scrolls, and the poor state of the Church in the world, Pike returned to proclaim as the leadline of his new gospel: "fewer beliefs, more belief — and let's get with it". It was not long before he ran headlong into a fierce storm of opposition.

The meeting of the House of Bishops was charged with an air of suspence. There was a strong move to discipline Pike. But the gentile country-club atmosphere of this august assembly is hardly the place for heresy-hunting. Historically, moreover, Anglicanism (a middle-of-the-road half-way house between Rome and the Reformation) has a deeply entrenched tradition of toleration which takes a dim view of hasty action in such matters.

Many seemed also to have forgotten Pike's law school training. He is something of an expert in canon law (which he calls "the bad side of the good news"). In the "wheeling dealing" procedures of the Assembly (as Pike describes it) the defendant almost turned the tables on the Bishops. Pike challenged the House to hold an open hearing, sensing that there was substantial support for his views, and knowing that the Bishops would want at all costs to avoid a full-blown heresy trial. In the end it seemed that the Church was as much on trial as Pike himself.

The House of Bishops arranged a truce, rebuking both the accusers and the accused, hoping thus to heal the breach. The Bishops decided a public trial would be "detrimental to the Church's mission and witness" ("image", says Pike). They agreed that "we do not think that Pike's obscure and contradictory utterances warrant the time and work and wounds of a trial".

Still, without a hearing (as Pike never tires of reminding his audiences), the Assembly condemned "the tone and manner" of Pike's theology as being "offensive and irresponsible" and "highly disturbing within the communion of the Church", since his talk is "marred by caricatures of treasured symbols". As a concession to Pike the Bishops agreed to appoint a committee to "help rethink, restructure, and renew the Church for life in the world today".

All in all it was a bitter pill for Pike to swallow. He was miffed by the Church's turning down his call for an open debate. And he is certainly not taking his scolding sitting down. In a barnstorming tour of lectures he is presently moving up and down the land, taking pot-shots at the House of Bishops, and getting a lot of mileage out of his cheap and cocky theology.

Church in Crisis

Pike is playing up this major theme: the Church is in big trouble, because it is playing a losing game. If it doesn't shift gears quickly, its days are numbered. The postwar "church boom" is over. After two decades of advances the Church is now retreating on every front. It has hit the skids. Current statistics point up a pattern of rapid decline in every area of church work, church membership, church attendance, Sunday School turnouts, candidates for the ministry, and so on. The lean years are hard upon us.

In many respects Pike's analysis of the present state of affairs is true to fact. Christianity is being identified with an establishment. Its life is becoming encrusted in a clubby institution. There are signs of hardening of the arteries. A sense of impotency prevails. Not many people reckon seriously with the Church anymore. Even its aura of respectability is fading. It has a muted message. The "relevancy gap" sometimes seems almost unbridgable.

It is one thing to pose the problems, but quite another to offer answers. Pike has none. With a flippant air he calls for an end to "pre-fab faith" (his jargon). Historic Christianity is out of step with the times, he claims. The God of the Bible is dead, "or if He isn't, He should be!" (à la Pike). Each age must shape its own gospel. Never has there been greater need for remolding Christian faith than today. With an ease which suggests arrogance Pike brushes aside creation, fall, redemption in Christ, and our Lord's return. Fact is, he uses the Bible only to score a few glib points. With a flamboyance which borders on blasphemy Pike plays to the galleries to win applause for his outright mockery of the very fundamentals of the Christian faith.

If Pike's diagnosis is true, certainly his remedy can only add to the sickness of modern society.

Pike's "Gospel"

Pike has nothing creative to offer, just some clever and witty versions of long-standing heresies. Collect a few themes from Bonhoeffer, Bultmann, Tillich, Robinson, Altier, and Harvey Cox, popularize them, and give them a crowd-pleasing twist, and out comes Pike.

Brashly he advises us to "travel light", "carry no excess baggage", and join him in his "dogma smashing" campaign. Apparently he considers it a mark of progress to believe less today than he did when he first entered the priesthood.

In reshaping the gospel to make it acceptable to the modern scientific mind, Pike arrives at a three point confession of faith. ("Seven will also do, for, after all, that is if you are given to throwing a perfect number too. Or eleven, dice").

First, there is order in the universe. Therefore we can make some reliable predictions. This is the basis for science and technology. This personalized "oneness" in the world is "god", the great "unus", the "ground of being". But don't think of this "unus" as the triune God of the Bible, the "committee God" of orthodox Christians. For the trinity is merely a mysterious dogma concocted by Christians in the fourth and fifth centuries.

Secondly, there is a dimension of reality beyond personality and personal experience. Therefore we must also allow for unpredictable things, such as extra-sensory perception, LSD, glossalia, and psychedelic telepathy. In some such way the disciples had communion with Christ beyond the grave. But don't talk about a "schizophrenic Christ" (Pike's lingo) who is both God and man.

Thirdly, I — thou inter-personal relationships should be our ultimate concern. In this respect Jesus is one of our great examples, for in him God "broke through big" into our lives as "the Man for others", thus teaching us to live a life of "truth, courage, and love" toward our fellowmen. I — thou relationships are tops.

Postscript

By what authority does Pike preach this "gospel" which is not the Gospel? Clearly he does not make his appeal to Scripture. Fact is, his way of playing loose and fast with the Bible surpasses many of the most radical theologians around today. Someone has rightly called it "skimmer theology", skimming off a little here and a little there. Pike's end-product is a nauseating hodge-podge.

Pike claims to speak in the name of his love for the Church. In fact, his only reason for staying with the Church (in contrast to the Roman Catholic Davies who left the Church) is his claim that the only hope for the Church lies in people like himself. It is not easy to believe that one who really loves the Church would heap this kind of abuse upon the people of God he claims to be serving.

Pike appears to be exploiting a martyr complex; and he is cashing in on it royally.

He is at best a Unitarian, parading in an Anglican garb.

In 1955 Pike wrote: "When the fullness of revelation came to pass in His Resurrection, then He made very evident the universal claims of Christianity . . . The very heart of our message is that Jesus is God Incarnate, God giving us a final expression in our terms of his meaning for us. To surrender this point . . . is to surrender Christianity itself".

Mr. Pike — sir — friend — last words are not always the best words.

TREASURE HUNTING BY MAGNETOMETER

A new and costly instrument that was only developed some ten years ago, may help scientists to trace the remains of ships that have lain scattered over the sea bed for more than thirty centuries.

The instrument is the proton magnetometer. This is an extremely sensitive device which is used to detect the presence of weak magnetic fields and to measure their strength. It has already been used with some success in archaeology and related work because ancient remains such as ships' skeletons generally contain a relatively high proportion of iron fragments.

Iron that has lain for many years in the earth's own magnetic field, becomes the source of a weak magnetic field itself and a proton magnetometer is sufficiently sensitive to detect this.

Dr. Edward Hall, director of the Oxford University Research Laboratory for Archaeology, developed a special magnetometer for this sort of research work as long ago as 1958. Using an improved design of instrument, he discovered the wrecks of two ships in the Dardanelles earlier this year.

Now Dr. Hall is preparing an underwater study of the coastline near Ashdod in southern Israel, where the large numbers of amphorae that have been retrieved from the sea suggest the presence of a wreck that dates as far back as the 10th Century B.C.

(Unesco Features)

Some Vitally Important

❷ FIRST AID MEASURES

by Dr. J. Van Belle

MOUTH-TO-MOUTH BREATHING

To resuscitate a victim of sudden respiratory and cardiac arrest (failure of the heart to beat properly plus failure to breath) you must use, if at all possible, two persons. One to start external cardiac massage (described last week) and one to start artificial respiration. The most effective form of artificial respiration is mouth-to-mouth breathing. It is a safe and simple method, that can easily be learned. It is superior to other methods of artificial respiration and is recommended by the Red Cross and other authorities throughout the world.

How is it done?

While kneeling beside the person you have to make sure first of all that there is no obstruction to the act of breathing itself. Remove mucous plugs from the throat, take out false dentures. Then tilt the head backward and pull the lower jaw forward. This manoeuvre will open the airway passage. Pinch the nose of your victim with your fingers. Take deep breaths, place the wide open mouth over that of the patient (making a tight seal over the patient's mouth) and exhale forcefully. Make sure that the chest expands or rises up when you breathe out. This is very important. When this is not the case, there must either be an obstruction (Remove!) or the position of the patient is wrong. Check both items. Move your head back and let the victim exhale. Do this 10 to 15 times per minute.

The amount of oxygen — 15 to 16% in the exhaled air from your mouth is more than enough to ventilate the lungs of another person.

When there is only one person at the scene of an accident, he has to do the two resuscitation methods (external cardiac massage and mouth-to-mouth breathing) alone. He should keep in mind that the lungs must be well expanded at least 5 to 6 times every minute. In such a case he simply has to interrupt the external cardiac massage every 15 to 30 seconds to fill the lungs with air two or three times. This is not ideal; thus if it is at all possible two persons should do the actual resuscitation. Bystanders should get an ambulance and phone the nearest Emergency Department of a hospital to tell them that a victim of cardiac arrest is coming. In the hospital itself more specific treatment can be started. At present most city hospitals have teams of persons that drop any type of work they are doing when called over the P.A. system and come immediately to the area where the patient is. The team consists of an anaesthetist, a medical specialist, a surgeon, several nurses and an orderly. The anaesthetist will put a tube down the airpipe of the patient and attach this to a respirator (a machine that, as it were, breathes for the patient) — now the patient will get just as much oxygen as he needs. The medical specialist will attach the patient to a monitor. This is a machine that tells him what the heart is doing and medication can be given accordingly. A surgeon will find a proper bloodvessel to put a tube in — through this way fluids and also medication can be given. When the heart starts to beat again and the patient survives, he is brought to the Intensive Care Unit (I.C.U.) where he will be under constant supervision and where immediate action can be taken if the accident should repeat itself.

The survival rate reported by different hospitals varies. The patient has the best chance to survive when his previous health was good and when the bystanders are alert and take immediate action. This means that they should know what to do and this also means that it would be a good thing if you became familiar with these very simple methods of cardiac and respiratory resuscitation: external cardiac massage and mouth-to- mouth breathing.

RESCUE BREATHINiG MOUTH-TO-MOUTH

LEARN THESE STEPS

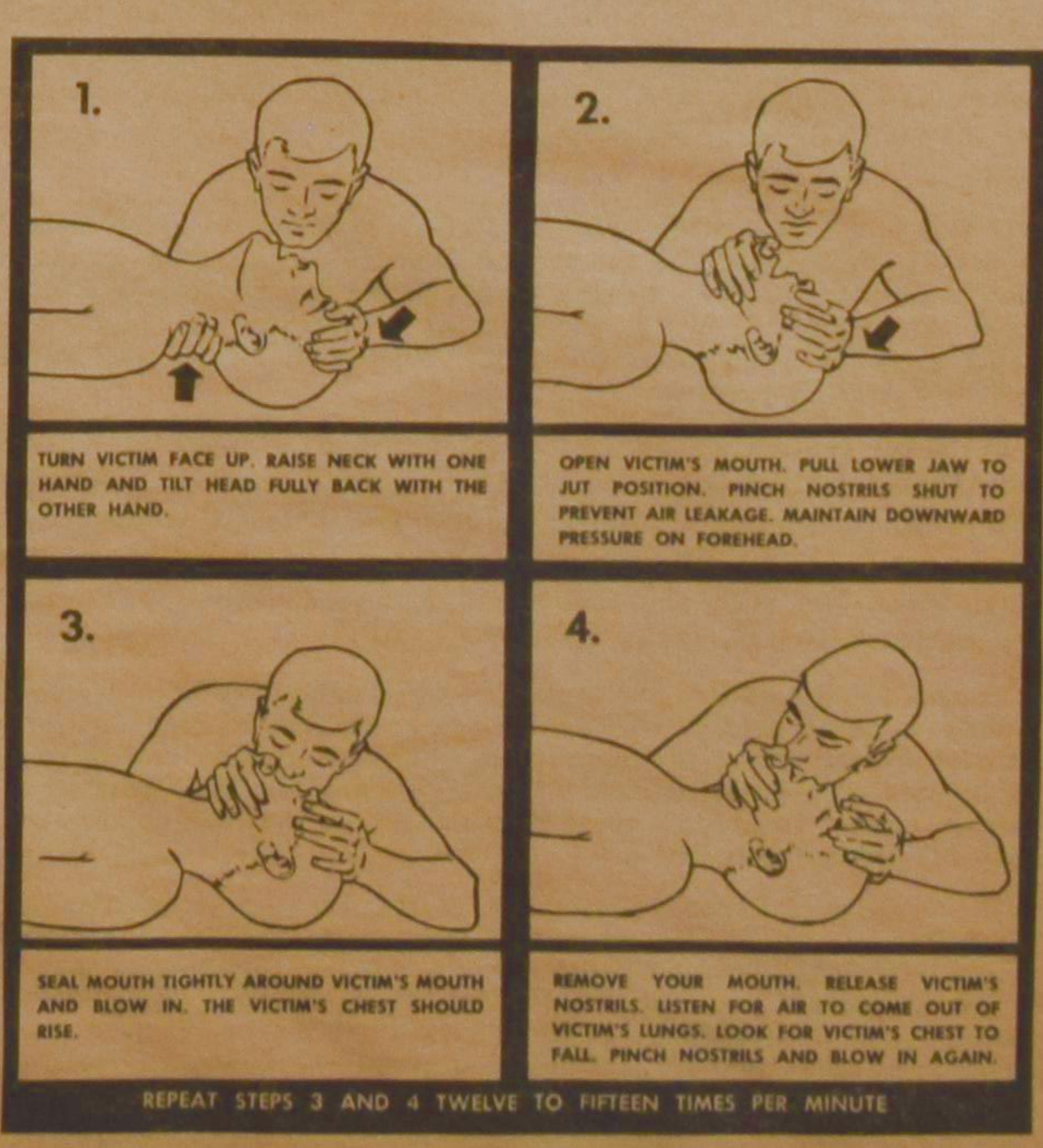

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

17

People moving out to another country to settle there should learn the language of that land. That sounds so sensible that it is difficult to see how anyone can disagree with it: how can anyone expect to live there, work there, associate with people, share in the life of the nation without being able to read and speak the language at least to an extent? That just can't be. In theory all agree with it too.

That was not so urgent say forty, fifty years ago when my family and many others came to the United States. They could move to Grand Rapids, Michigan, and many other places where there were heavy settlements of Dutch people, where churches conducted their services in the Dutch, where stores usually had at least some clerks who could use the Dutch after a fashion. Then people could get by with just a mouthful of English. Some of the older ones never learned it because it was not an absolute necessity. In fact, not long ago it was not unusual to meet people who were born and raised in the U.S. and could not follow an English service, did not dare to offer a prayer in the English. They could get by without it, so why bother to learn it?

For our folk coming to Canada in the 1940s and after that was dilfferent. Being scattered far and wide they must be able to use the English language; there was no other way about it. That was emphasized too by those who gave information when people were thinking about leaving—"People, learn some English before you go!" There were those who had learned some in school, had at least a beginning: some spoke it quite fluently, and what an advantage that was! Most of those who were leaving knew little or no English. There were places where one could take lessons. But . . . learning a new language for most common folk is not easy; some just never learn it; and they were so busy getting ready to leave that it was hard to concentrate on learning a new language; and the language they were taught if they attended was not the English spoken in Canada: there were differences in pronunciation, and so on. On the whole most of our folk when they arrived were sadly unprepared to make use of the language of Canada. Some were overconfident: "Ik sla me d'r wel door" (I'll get through it all right). But they were in for a sad surprise. It was pitiful in many instances to see able men, some of whom had been leaders in the church and in the community, who were well able to take care of their business, — standing helpless, "with a mouth full of teeth", as the Dutch saying went, because they could not express themselves in English.

One day an immigrant, who was a welder, came to our home in London. Fine! I was confident that there would be a job for him. I took him to a place in London. Yes, they could use a welder. The boss wanted to talk a little with the immigrant, see what he could do. But the poor fellow could not utter a word. Pleadingly he looked at me to do the talking for him. I urged him to say something in English, to speak for himself if he wanted a job. But he was completely unable to say anything. So the boss was not interested in him. Then I took him to St. Thomas to a similar place. The same thing over again: Yes, they could use a welder, but the boss could not get a word out of him, so again we failed. When we came back home he was thoroughly discouraged, went downstairs to his bed and cried! Our fieldman did find him a job in a shop nearby and he got started and finally got on top, but what a time he had!

Oh, the Language!

For those going on the farm it was not quite that bad. A good farmhand could see what had to be done. With goodwill and some sign language he could get started and pick up a working knowledge of the language. Not all farmers were sufficiently patient to give the man time to learn. And the immigrant had a sense of pride too and sometimes was short-tempered. Then things did not go too well. The fieldman or the home missionary had to come in and explain some things and try to bring them closer together. As time went on this got better.

Mother had to go shopping for food. But what do you call things in English? Brood is bread, suiker is sugar, melk is milk, koffie is coffee. That is fairly easy. But what is azijn? Vinegar! That doesnt sound like it at all. In supermarkets, where everything is in plain sight, you can point to things and get what you want, but what if you dont see it? An old immigrant lady wanted koolrapen. (rutabagas). The clerks just could not imagine what she wanted, and she got angry and scolded about those stupid Canadians! One old man was smarter: He was sent to the store to get eggs, did not see them, squatted on the floor and cackled like a hen. Sure enough, he got his eggs. I came upon a family which had arrived just two days before. As usual the man was in the field the woman was in the house. The kind farmer's wife had come over to help the immigrant lady along. They smiled sweetly at each other, but what must they say? Just at the right time I happened along. The family must have food, but how could the mother shop not knowing English? Well, the missionary took a slip of paper and she told him what she needed and he wrote it for her in English. The children soon caught on, knew more English than father and mother. But what a letdown for mother to be dependent on the daughters and for the father to have to look to the boys to help out. It did not promote the respect of the children for the parents either.

When sickness came this language barrier was keenly felt. Here was a man who was not feeling well, seemed to be losing strength. It was impossible for him to tell a doctor how he felt. Dominee went with him to translate. It was leukemia, he must go to the hospital at once, he could not understand the nurses nor the nurses him. Another had symptoms which made the doctor suspicious, needed a thorough examination. At his and the familys urgent request the dominee went along. The doctor did find cancer, called in a group of medical students to show them how cancer works through. The patient was bewildered, could understand nothing. When we were by ourselves again he begged me to tell him the truth. I tried to smooth things over a bit, said it looked serious but the doctor wanted to be more sure. Happily the man was a sincere Christian believer, was ready to accept God's way with him though it was not easy. The family had been over only a few months. Not long after this he was gone.

When immigrant life proved to be too much for some of our women and their health was underminded and they lost courage, or when a new baby was on the way, it was the minister's wife who went along and proved a great help.

In general the men, getting out more among the people, were in a better position to learn the language. Some women learned quite a bit by listening to the radio. The general attitude of people, whether they really tried or not, made a difference.

Generally speaking the language was another serious privation.

A few men when applying for emigration lied: listed themselves as farmers when really they had never lived on the farm and had never or not for a long time done farm work. That was bad for everyone involved. In so doing they ignorantly added to the difficulties of immigrant life.

Their Dutch background inevitably asserted itself and at times was a hindrance too. An immigrant, feeling strange in a new situation, looks back and idealizes his past: in the old country we had this and that and we did things this way and that way. Here so many things are wrong. A man came to me: "Dominee, this farmer of mine does everything wrong. I know farming; I had good training; I know soils and cattle. The way it is done here is all wrong. Must I knowing this is no good go ahead and do it anyway?" The simple answer was: "My good brother, you are a hired man. You do as you are told. What comes of it is not your concern." He looked thoughtful, sulked a bit, then agreed that may be it was so. After a few years this same man would probably acknowledge, if he was honest, that after all these farmers were "not so dumb." But for the time being it was a hardship for one who really thought the boss was all wrong.

Lack of transportation in the first weeks or months was keenly felt. Most of them could not afford a car, not until they had been here a while and managed to squeeze out a hundred dollars or so to purchase some old wagon. Being scattered they felt this lack keenly.

Privations, yes. But most of them knew it would not be easy, set their teeth, encouraged one another, looked to God for help, and made the best of it. Immigrants must not be weak and complaining, looking for pity. They must look ahead and up and press on. Most of them did and won.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE DECEMBER LADDER

Names	Problems Points 232	233	234	235	Sub Total	Previous Total	TOTAL
	4	2	2	2	10		
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	3	2	2	1	8	76	84
H. Rombach, Toronto, Ont.	1	2	2	2	7	71	78
H. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	1	2	2	0	5	56	61
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	1	2	2	2	7	49	56
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	—	2	2	1	5	46	51
R. Bouma (II), Belleville, Ont.	3	2	2	2	9	41	50
A. Renema, Duncan, B.C.	—	2	—	—	2	45	47
W. F. Stokdyk (II), Old Barns, N.S.	0	2	2	2	6	41	47
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	1	2	2	2	7	38	45
T. P. Palmer (I), Grand Rapids, Mich.	1	1	2	2	6	33	39
H. Amsinga (II), Hay, Ont.	1	1	2	2	6	31	37
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	1	0	0	0	1	29	30
J. Hengeveld (II), Woodville, Ont.	1	—	2	1	4	4	8
R. B. Perez, Leamington, Ont.	0	0	2	0	2	2	4

REMARKS

This time again we have a ladder without a winner but with good hope for the January results. Some students among us were too busy. We hope to see them again next time. Others, as T. VanHardeveld and H. Amsinga, wrote that they had to quit for a number of months. On their request they will keep their points for the time being. The December series was not extremely hard. It is remarkable that nobody scored the maximum. No. 232 was the stumbling block ,of course. All who sent in the alternative solution only, lost 3 points. Let it be an incentive for all that our oldest contestant scored highest this time.

McGill's PLACE IN SPACE

by Brody Snyder

Almost 100 years ago, Jules Verne wrote of men using giant cannons to propel themselves into space and to the moon. That more or less is what McGill University scientists have been doing on a lonely stretch of the south coast of Barbados for the last couple of years.

The program is called the High Altitude Research Project and what makes it different is that it is exploring space using a 45-year-old naval gun. There was considerable initial skepticism to this concept but the project has produced a major breakthrough on a cost basis.

With its initial launch in January, 1963, McGill became the first university in the world to have its own space research program and just how well the Montreal-based institution has done can be judged by two things:

In the 12-month period which ended in June, 1966, McGill was a world leader—and that includes the space giants, Russia and the United States—in the number of vehicles (about 200) launched to a height of at least 100 miles; and McGill is expected to orbit a satellite in 1967, allowing Canada to join Russia, the U.S. and France in that exclusive club, in its centennial year. Two Canadian-built satellites—*Alouettes I* and *II*—are in space now but they were put there by the Americans.

The man who thought up the idea of using the gun is Dr. Gerald V. Bull, a 38-year-old pipe-smoking scientist with an easy grin who runs the operation from an office in McGill's Space Research Institute on campus in the heart of Montreal—except when he's in Barbados supervising shots, or perhaps in Highwater, Quebec, 65 miles southeast of the metropolis, or Yuma, Arizona, where other HARP ranges are located.

Dr. Bull first dreamed his dream in the late 1950s and he found a kindred spirit in Dean D. L. Mordell, of McGill's Department of Engineering, and some others at the Ballistic Research Laboratories of the U.S. Army, which had done some small experiments along the same line.

Dr. Bull moved to McGill, the university and the U.S. Army put up the first money and construction started in Barbados in 1962. Cost of HARP—budgeted this year at $2,400,000—now is split equally between the Canadian Government and the U.S. Army.

The gun, of course, was the key to the whole plan. It is a 16-inch

(Continued on page 12)

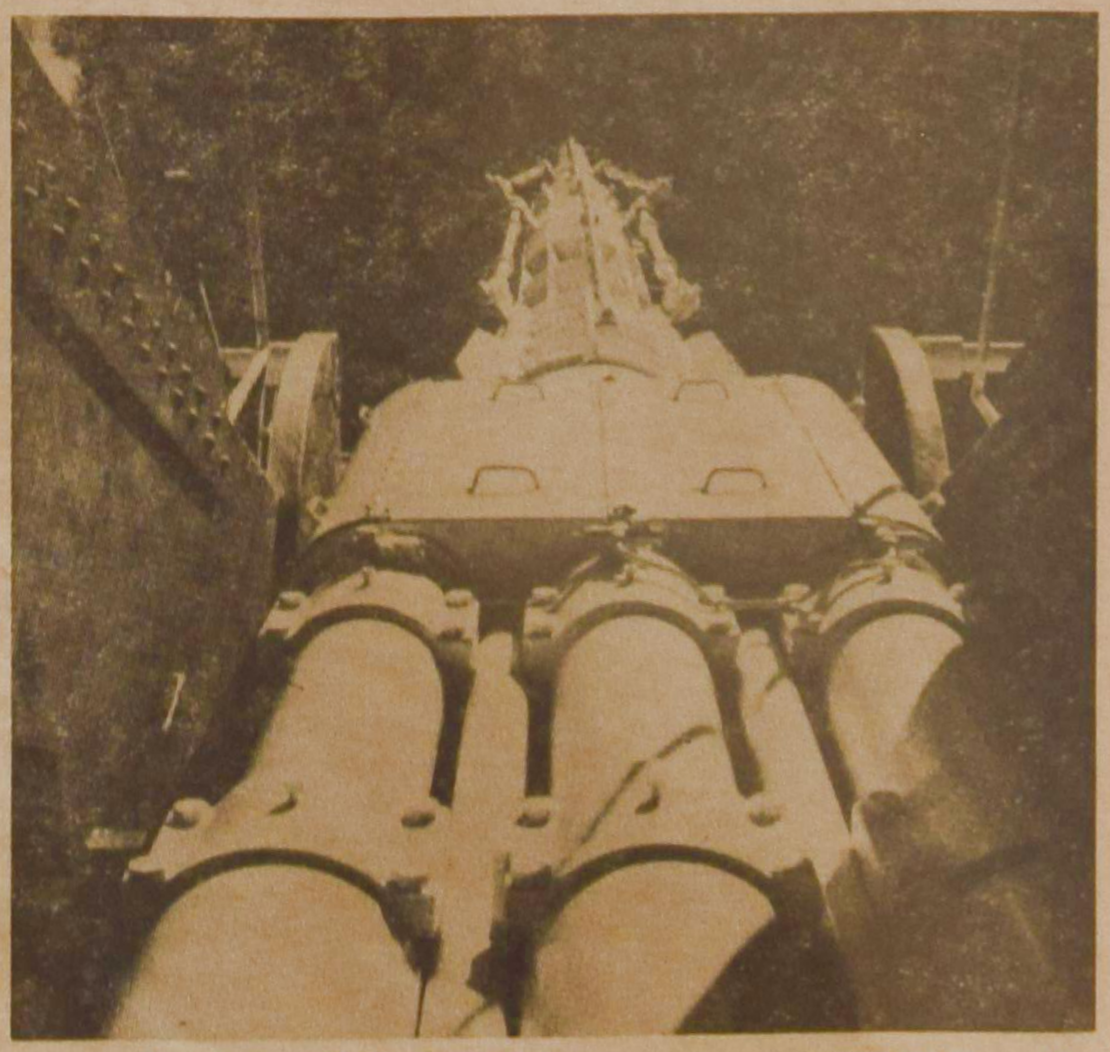

Forty-five-year-old naval gun is used by McGill University, in High Altitude Research Project.

From Parliament Hill — by Herman Jonker

CANADIAN DEFENCE CONTROVERSY

3

In the event of a thermo-nuclear or large scale attack on Canada, the destiny of this country lies in the hands of Washington's White House. As a separate national entity, Canada has neither the resources nor the manpower to defend its own territory from powerful foreign invaders.

If this is the case, why then does Canada continue to spend billions of dollars on Defence and the Armed Forces? Is has been estimated that if all countries were to stop their defence expenditures and channeled the funds into health and housing programs, the standard of living throughout the world would rise to a level beyond that of the United States at present.

If Canada can not defend itself, why does the Canadian Government not channel its defence expenditures into more worthwhile causes? One is almost tempted to propose the abolition of the Canadian Armed Forces, and channel our defence budget into the abolition of urban slum areas. Yet such abolition would involve a denial of Canada's international responsibilities.

Canada has a responsibility in the world of today. We have a responsibility to those nations who are starving; for the nations struck by natural disasters; and for the nations whose sovereignty and territory is threatened by other nations. These responsibilities form part of our foreign policy. To execute these responsibilities, the maintenance of a national defence becomes involved.

The present Liberal Government places the stress of Canada's foreign policy on the maintenance of international peace. Canada's prime international responsibility, as the Liberal Government sees it, is not to liberate the suppressed people in Communist China, Maoist North Vietnam, or Castro's Cuba; not to liberate those nations whose sovereignty and freedom is being denied by the subjection of other nations. Our international responsibility is to avoid all direct military conflicts between two or more nations in the world. It is to keep the international peace.

This according to the Liberal Government — and to the Prime Minister — is Canada's prime international responsibility. In carrying out this responsibility, the Liberal Government relies on international discussions (such as at the U.N., NATO, and the Commonwealth), diplomacy, good will, and sound international relations with other nations.

It became slowly obvious, as Canada's "peacemaking" policy began to mature, that the Canadian Armed Forces could play a role in this new international responsibility. But it had to be reorganized so that it would be equipped to "keep the peace" in troubled areas of the world. This, for example, is the role that the present Canadian Armed Forces in West Germany and Cyprus play. In an age when trouble and war can ignite in almost any corner of the world, Canada needed a highly mobile defence structure, if it were to play its new international role properly. The Armed Forces must be capable of moving into any area on a few days notice.

Such a ready state of mobility obviously required the full cooperation between the Army, the Navy, and the Air Force. It also required an integrated structure of command in which one man could make quick decisions which were capable of effective and rapid execution. The unification of the Armed Forces, the appointment of General Jean Allard as the Chief in command of the new Canadian Armed Forces, and the increased use of modern military machinery, are the first and major steps toward a more mobile defence system in Canada.

While the emphasis seems to lie on international peacemaking, the Prime Minister and the Liberal Government are conscious of the need for close military cooperation with the United States. Underlying the program for unification of the Armed Forces is Canada's reliance on U.S. military protection in case of foreign attack. If such a dependence is to be reliable, Canada must continue its course of political friendship with the United States, which began in 1940 when President Roosevelt and Prime Minister Mackenzie brought the U.S. and Canada into a permanent agreement on joint defence.

Unification of the three defence units for "peacemaking" purposes presupposes some degree of political friendship with the United States. This close relationship between U.S. friendship and Canada's "peacemaking" operations, has brought forward one of the most penetrating criticism of the Liberal Government's Unification policy. James M. Minifie, the Washington correspondent of the C.B.C., pointed out that Canada will never be accepted in the world as an international peacemaker because of its close reliance on U.S. military protection — and its close affiliation with U.S. foreign policy. "The subordination (of Canada by U.S. military protection) . . . deprives Canada of one of the strongest weapons in its armory; its leadership of the middle powers".

Canada can make worthwhile contribution to world peace, but in order to do so she must learn not to rely on the protection of the U.S., but on the protection of our Lord. Canada must learn to understand that affiliation with U.S. foreign policy is a barrier to international peacemaking.

DOMINEESZOON PIONEER OP HET GEBIED VAN DE

TELEVISIE

Het klinkt bijna spottend: Domineeszoon pionier op het gebied van de televisie. Immers vele predikanten gingen — toen de T.V. pas opkwam — nogal tegen deze 'devil's box' te keer. Nu was John Logie Baird's vader niet bepaald een orthodox predikant. De pastor van Helensburgh, een plaats onder de rook van Glasgow, stond bekend om zijn vrije opvattingen. Hoe het ook zij, de naam Joh Logie Baird mag met eer worden genoemd, want met zeer veel volharding en doorzettingsvermogen, stak hij met zijn T.V. apparaat zelfs de Amerikanen de loef af.

ZIJN JEUGD

John Logie Baird werd in 1888 te Helensburgh geboren. Een gezonde baby. Toen hij twee jaar oud was werd hij echter ernstig ziek. De gevolgen hiervan is hij nooit te boven gekomen. Zijn leven lang sukkelde hij met zijn gezondheid. Vandaar dat hij zo nu en dan de Engelse mist ontvluchtte om in Frankrijk weer op verhaal te komen. Vanwege zijn experimenten op het gebied van de televisie keerde hij steeds weer naar Engeland terug, waar hij in 1945 op 58-jarige leeftijd overleed.

"In die dagen," zo schreef Baird in zijn aantekeningen, "ging alles veel langzamer en veel plechtiger dan vandaag. Er waren nog geen auto's, geen draadloze telegrafie, geen vliegmachines; de telefoon was een nieuwtje slechts door een enkele rijke in gebruik; de grammofoon verscheen zo nu en dan eens op een bazar in het dorp. Zij die er twee pence voor over hadden mochten naar een krakende stem luisteren."

Op sociaal gebied werden de standen nog strikt in acht genomen. Arm en rijk leefden gescheiden. Als domineeszoon behoorde hij natuurlijk tot de beter gesitueerden. Zijn moeder, bewogen met het lot van de arme gemeenteleden, bezocht ze getrouw en nam vaak wat voedsel mee. Zijn vader, een intelligent man, had vele eigenaardigheden. Volgens hem was de beste tijd om een wandeling te maken tussen 11 en 3 uur. Dan scheen vaak de zon. Of het gezin nu om 12 uur het middagmaal gebruikte, daar trok vader Baird zich niet veel van aan. Hij was immers het hoofd van het gezin!

Op school worstelde hij zich door het Latijn heen, waarvan hij na dertig jaar de eerste les nog kon opzeggen. Voorts leerde hij rekenen, maar natuurkunde en scheikunde waren in die dagen nog niet in de mode.

Toen onder de leerlingen de fotografie plotseling een hobbie werd kreeg hij de smaak van de technische wonderen te pakken. Na de lagere school en middelbare school te hebben doorlopen bezocht hij de Royal Technical College in Glasgow. Met veel moeite haalde hij in vijf jaar het diploma, want langdurige ziekteperioden belemmerden hem voortdurend in zijn studie.

HET LEVEN IN

Als opzichter bij het repareren van telefoonkabels stond hij dikwijls 's nachts in de regen en de kou, wat zijn gezondheid helemaal niet ten goede kwam. Meer dan eens brak er een gevecht uit tussen de halfdronken mannen, terwijl hij voor dit onaangename werk slechts 30 shillings per week ontving.

Hij kon echter moeilijk een andere baan krijgen omdat hij dikwijls ziek was. Dit soort werk kon hij toch ook niet volhouden. Gelukkig beschikte hij over voldoende ondernemingsgeest om wat anders te beginnen. Hij probeerde diamanten te maken; werd de uitvinder van Baird Undersocks; verkocht jam; ging naar Trinidad, een van de Caraibische eilanden met de hoop lichamelijk aan te sterken. Deze tocht liep echter op een teleurstelling uit. Terug in het vochtige en mistige Engeland verkocht hij Australische honing, daarna zeep en tenslotte besloot hij om iets uit te vinden. Men was in staat berichten via de draadloze telegrafie over te brengen, waarom zou men op dezelfde manier geen beelden kunnen overbrengen?

Baird was niet de eerste die deze gedachte had geopperd, maar hij zette het idee om in een daad. Al eerder had hij plannen gehad om beelden op een scherm over te brengen, maar het materiaal, dat hij daarvoor nodig had, was niet geschikt. Ondertussen waren de technische snufjes verbeterd en wilde hij het nog eens proberen. Zijn vriend en getrouwe helper 'Merphy' zag er weinig heil in. "Je kunt je beter bij de zeepbusiness houden," vond hij. Veel geld om aan allerlei experimenten te spenderen had Baird immers niet.

EXPERIMENTEREN

Baird liet zich door deze woorden niet ontmoedigen. Hij toog aan het werk. Zijn slaapkamer stond vol met apparaten en je brak je benen bijna over de draden. Veel ruimte had hij niet, want hij beschikte niet over voldoende geld om een grotere kamer te huren. Toch bleef hij volhouden.

Na vele mislukkingen slaagde hij er in om een schaduw van een klein kruis over te brengen. Het was slechts een schaduw, maar het begin van de televisie was er! Het 'toestel' was erg eenvoudig, maar kostte Baird toch nog zoveel geld, dat hij iets moest verzinnen om zijn beurs te spekken. John trok de stoute schoenen aan en ontbood de pers om zijn uitvinding te komen bewonderen. Hoewel de pers niet onder de indruk van het experiment was, stond er toch de volgende dag een verslag van de 'uitvinding' in de Daily News. Gelukkig las een vriend van zijn vader het verslag en vertelde de oude Baird dat zijn zoon's uitvinding inderdaad in de toekomst wel eens tot iets groots kon uitgroeien. Hoewel zijn vader het betwijfelde stuurde hij zijn zoon ongevraagd £50, zodat John zijn huur kon betalen. De huurbaas was toch al slecht te spreken over het feit dat Baird de slaapkamer als laboratorium gebruikte.

Ook deze £50 waren onvoldoende om alle onkosten te betalen. Daarom plaatste Baird de volgende advertentie:

> Seeing by Wireless — Inventor of apparatus wishes to hear from someone who will assist (not financially) in making working models. Write Box .... The Times, E.C. 4.

Hij vroeg niet meteen om geld, want dat zou de geïnteresseerden kunnen afschrikken. Een zekere Mr. Odmans las de advertentie en zond twee van zijn personeel naar Hastings om een onderzoek in te stellen. Ze kwamen onder de indruk van de uitvinding, maar lieten toch duidelijk merken dat dit slechts het begin was. Mr. Odmans was echter een vriendelijk man en beschouwde Baird niet, zoals vele anderen, als een oplichter. Toch was hij nog niet overtuigd van het welslagen van de uitvinding en stelde Baird voor om een machine in de kamer naast Baird's slaapkamer te plaatsen, waar iemand voor moest zitten terwijl in de slaapkamer een scherm moest worden geplaatst waarop hij zijn gezicht — niet de schaduw van een gezicht — moest tonen. Volgens Mr. Odmans zou Baird dan al het geld kunnen krijgen dat hij voor de verbetering van zijn uitvinding nodig zou hebben.

Meerdere personen waren geïnteresseerd in Baird's uitvinding, maar de vraag was: hoe zal de televisie ooit opgang maken zolang het beeld onduidelijk is. Bovendien was het toentertijd nog onmogelijk om het geluid en beeld tegelijk uit te zenden. Veel animo om geld in de televisie business te steken was er de eerste jaren dan ook niet.

Een artikel over de uitvinding in Kinematograph Weekly bezorgde Baird een £200. Dit werd besteed voor de aanschaf van lampen en andere materialen om Mr. Odmans te tonen dat het inderdaad mogelijk was hetgeen Mr. Odmans van Baird verlangde. Opgetogen ging Baird te werk. Nog een enkele aansluiting en dan zou 'het' gebeuren... Door onoplettendheid kreeg hij een electrische schok, viel op de grond, waardoor hij in de draden verward raakte, maar eveneens de stroomkring verbrak, zodat Baird door de stroom niet werd gedood.

Het geluid van zijn val en het flikkeren van het licht veroorzaakte dat de voorbijgangers zich voor zijn huis verzamelden en het nieuws verspreidden zodat de volgende dag in de kranten stond te lezen:

Inventor Pinned to the Ground by Short Circuit — Serious Explosion in Hastings Laboratory

Geloof maar dat Mr. Twigg, de huiseigenaar, woedend was toen hij dit bericht las! Zo'n getrouwe betaler was Baird ook al niet. Zou hij nu ook nog schade in zijn pand aanrichten? Op staande voet er uit, indien Baird zijn experimenten niet staakt, was Mr. Twigg's besluit.

Baird trok zich van Twigg's aanmaning niet veel aan. Hij ging rustig door met zijn experimenten. Maar Twigg vertrouwde het zaakje niet en wilde daarom eens poolshoogte nemen. De huisbaas zag wat hij reeds vermoedde. Hij liet er geen gras over groeien en zegde Baird de huur op. Baird verhuisde naar Londen. Die brutale snuiter was Twigg tenminste kwijt! Vele jaren daarna werd er in de muur van zijn pand echter een gedenkplaat aangebracht waarop staat te lezen:

TELEVISION. FIRST DEMONSTRATED BY JOHN LOGIE BAIRD FROM EXPERIMENTS STARTED HERE IN 1924.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

FIVE ROSES

is de extra-lichte bloem voor alle doeleinden geschikt

Bak met deze beroemde bloem, die alles lichter, brozer en smakelijker maakt.
U krijgt gegarandeerd betere bakresultaten met Five Roses!

Gepensioneerden met ouderdomspensioen:
Komt U in aanmerking voor het

GEWAARBORGD INKOMEN SUPPLEMENT?

U zult thans ongetwijfeld een aanvraagformulier en inlichtingenboekje hebben ontvangen. Zorg er voor dat U dit boekje nauwkeurig doorleest. Indien U in aanmerking komt, vraag dan vroegtijdig Uw supplement aan. Er is heel wat tijd voor nodig om het grote aantal aanvragen te behandelen. Des te vlugger U aanvraagt des te vlugger zult U de eerste uitkering ontvangen. Uitbetalingen zullen met Uw ouderdomspensioen cheque worden gecombineerd. Indien U vanaf januari recht heeft op een supplement dan zal Uw eerste cheque waarbij het supplement is inbegrepen betaling inhouden over elke maand vanaf januari.

Het nieuwe gewaarborgde inkomen supplement is een maandelijkse uitkering van $30 dat aan het $75 ouderdomspensioen zal worden toegevoegd indien U geen ander inkomen heeft. Indien U andere inkomsten hebt doch minder dan $720 per jaar ($60 per maand) dan kunt U alsnog voor een supplement in aanmerking komen, echter op een gereduceerde schaal. Dat betekent dat elke gepensioneerde met ouderdomspensioen thans verzekerd is van een maandelijks inkomen van minstens $105. Een gehuwd paar is verzekerd van ten minste $210 per maand indien beiden gepensioneerden zijn met ouderdomspensioen. Indien U gerechtigd bent, vraagt dan zonder uitstel aan. Indien U hulp nodig hebt stelt U dan in verbinding met het dichtstbijzijnde Pensioen Bureau, Canada Pension Bureau of Belastingkantoor. Adressen zijn in het boekje aangegeven.

UITGEGEVEN DOOR ZIJN EXC. ALLAN J. MacEACHEN
MINISTER OF NATIONAL HEALTH AND WELFARE

Ontmoeting in Calvin College Library, door A. Velthoen

JAN H. DE GROOT STOELT UIT IN AMERIKA EN CANADA

FRED TAMMINGA: kundig en nauwkeurig vertaler

De Protestants Christelijke dichter Jan H. de Groot stoelt uit in Canada en Amerika. Binnen enige maanden zullen een aantal vertaalde gedichten van hem verschijnen in het toonaangevende Canadese literaire tijdschrift **PRISM International**, een uitgave van de University of British Columbia, **dat** als "a journal of contemporary writing" een goede klank heeft in Amerika, Canada en vele Europese kringen.

De vertaler is Frederick W. Tamminga, graduate van Calvin College te Grand Rapids, Michigan, en thans a graduate student aan **de Simon Fraser University te** British Columbia. Tamminga zelf is een talentvol dichter, wiens werk herhaaldelijk in Credo en Calvinist Contact en destijds ook in de jaarlijkse Calvin College Loci verscheen.

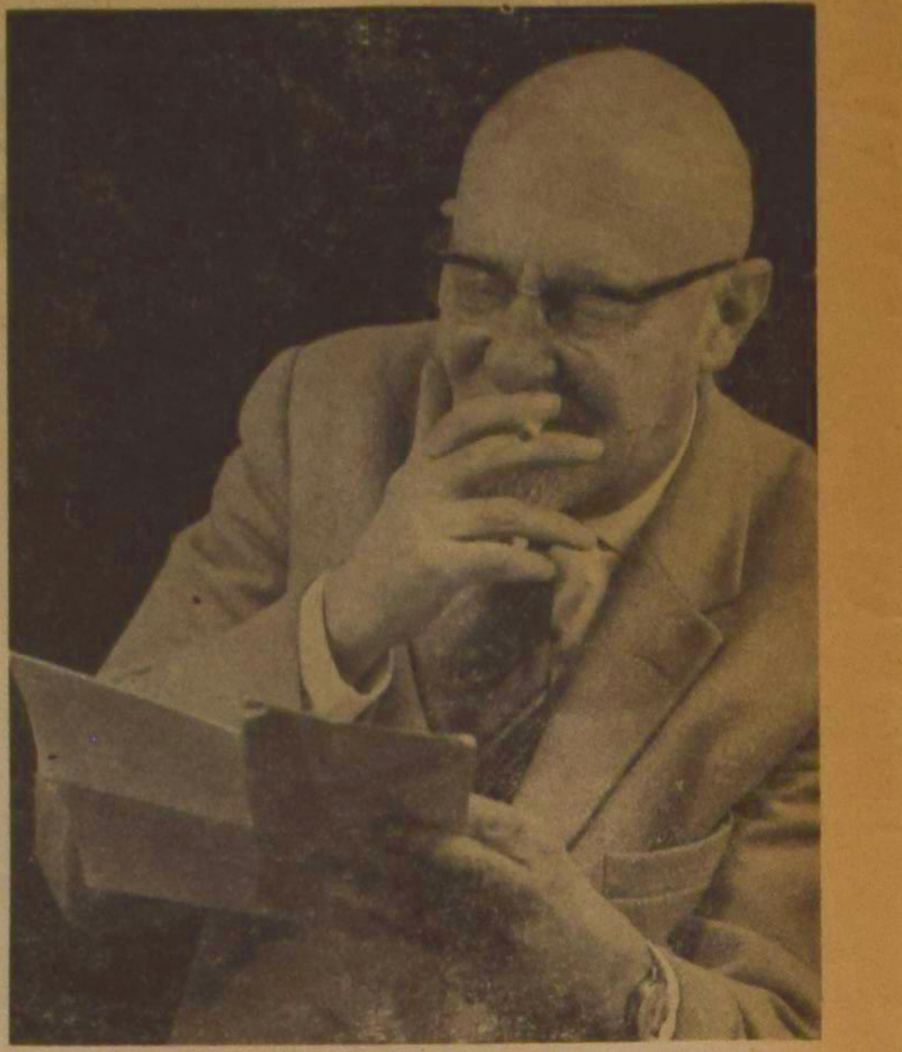

Jan H. De Groot

JAN H. ERG BLIJ

Jan H. de Groot is erg blij met Fred Tamminga's vertaalwerk. Hij heeft met Tamminga reeds enige jaren in contact gestaan. De brieven vliegen zeer geregeld over en waar naar Arnhem, waar de thans 66-jarige dichter leeft en dicht. Zijn leven is dichten en alleen maar dichten nadat hij verleden voorjaar als perschef van de N.V. Algemeene Kunstzijde Unie met pensioen ging wegens het bereiken van de 65-jarige leeftijd. Bij de AKU heeft hij destijds een voortreffelijk werkklimaat gevonden in een wereld, die hem, de kunstenaar, uiteraard vrij vreemd was. Jarenlang was hij journalist geweest, en dat beviel hem best, maar het krantenwerk liet hem zelden een **avond thuis. Het Franse spreek**woord "De journalistiek leidt tot alles, mits men er uit stapt..." is ook op Jan H. van toepassing.

PROTESTERENDE PROTESTANT

In zijn regelmatige vrije tijd vond Jan H. in zijn AKU-periode de gelegenheid tot verwezenlijking van zijn dichterlijke en schrijvende aspiraties. De rust die zijn AKU-baan hem 's avonds veelal bracht, heeft hem de gelegenheid gegeven zich te bezinnen op de wereld waarin hij leefde — een bezinning, waartoe de dagbladjournalistiek hem geen moment tijd liet. Zijn poezie is na de oorlog dan ook steeds meer gekenmerkt door een protesthouding, een kritische gezindheid. Reden genoeg voor zijn kritiek: de vraagstukken vrede-oorlog, recht-onrecht, integratie-discriminatie, bedrog-oprechtheid, leugen-waarheid hielden hem steeds bezig. Ze drongen zich als het ware aan hem op. Hoe deze bekommernis gestalte krijgt, vindt men vooral in de apocalyptische gedichten, die de laatste jaren sterk de aandacht in Nederland en ook ver daarbuiten hebben getrokken. Als secretaris-penningmeester van het Nederlandse PEN-centrum heeft hij heel wat binnen- en buitenlandse congressen meegemaakt en helpen voorbereiden. Daar trok hij geïnteresseerden en dat niet zozeer vanwege het opvallende in zijn verschijning: zijn fonkelende ogen, zijn charmante vriendelijkheid en zijn puntbaardje. Neen, zijn gedichten en alléén zijn gedichten bezorgden hem een reputatie van een protesterende protestant. Nu zijn schrijverscongressen meestal niet meer dan praatcolleges, waar men ook goede contacten en een vleugje inspiratie op doet. Jan H. de Groot's werk is in Duitse vertalingen verschenen. Tamminga's vertalingen zijn evenwel niet het resultaat van een ontmoeting op een PEN-congres.

ONTMOETING IN LEESZAAL

Fred Tamminga kreeg als student aan Calvin College eens een taak in een letterkunde-cursus van prof. dr. G. Harper: een kritiek schrijven op een gedicht dat nog niet door de vakcritici was besproken. In de leeszaal van Calvin College zag Fred een nummer van Ontmoeting ***met gedichten van Jan H. de Groot. "Ik wist niet eens dat*** Ontmoeting ***een christelijk blad was, maar na de eerste regels van Jan H. de Groot gelezen te hebben, wist ik het. Wat een zeggingskracht heeft die man. En hij staat midden in onze tijd!" Een felle. verontruste stem klinks scherp door in een artistiek verantwoord gedicht, dat aan zeer hoge eisen voldoet. Ik had nog nooit zulke eigentijdse poëzie gelezen en ik was er dadelijk verliefd op, en ben het nóg . . ." vertelde Fred Tamminga.***

SIGNALEN TEGEN DE HEMEL

De vriendelijke Jan H. kán soms een bron van verzet en verontwaardiging zijn, al ziet men het hem niet zo direct aan. Het weerzinwekkende optreden van Osborn heeft hem een scherp gedicht in de pen gegeven, waarin van de "gebedsgenezer" of hoe men de man ook noemen wil, niet veel heel blijft. Hij noemt Osborn

"a juggler with the last hope
of the incurable
of the legion of the blind
the bataillian of the deaf-mutes
the company of idiots
helplessly consigned
to the trenches behind the tent
of your circus "Kneel"
Osborn, Inc.
Made in U.S.A.

Dit gedicht werd onder supervisie van Ruth Speirs, een Britse vertaalster van poezie vanuit het Duits en Litaus, vertaald door Joris van den Berg, Amsterdam en dus niet door Fred. W. Tamminga.

Fred. W. Tamminga heeft vooral sonnetten uit de reeks Signalen tegen de Hemel vertaald, welke dan in **PRISM International** zullen verschijnen.

KOPPIGE TAAL

Vertalen van poezie is geen gemakkelijke bezigheid. Vertalen op zichzelf is al niet zo eenvoudig, wil men tenminste volkomen objectief de bedoeling van de schrijver weergeven, maar een gedicht vertalen is wel het summum van vertaalkunst. Fred Tamminga heeft dat aan den lijve ondervonden tijdens de werkzaamheden aan De Groot's poezie. Het Nederlands is een koppige taal, en bepaalde begrippen kan men niet of slechts ten dele in een andere taal weergeven. Jan H.' woord "atomaten" bezorgde Tamminga een heleboel hoofdpijn. Tenslotte gaf Jan H. hem desgevraagd de oplossing: "een combinatie van twee begrippen: automatie en atoom". Tja, kom daar 'ns om! Had Fred natuurlijk nooit aan gedacht... Vertalen van poezie is soms een "honds" werk.

In een gedicht had Fred moeite met een hond, ja, een doodgewone hond, die in een gedicht "bij de "dorpspomp" door Jan H. ten tonele wordt gevoerd. "Dog" paste eenvoudig niet. Tenslotte, toen Fred zich het toneeltje voor de geest haalde, werd het hele gedicht een stuk levendiger voor hem. En hij aarzelde niet neer te schrijven "a belly-crawling collie", die heel best in de vertaling paste. Het resultaat was tenslotte: "They (two women) were not saying anything outloud, until there came a belly-crawling collie, "his eyes are blood-shot," one of them said slowly, but the other one stayed mute, as if in doubt." De verleiding is uiteraard groot het hele gedicht over te schrijven, maar we willen liever geen last met de copyright-owner krijgen...

NIEUW VERS ONTSTAAT

De Groot zelf weet uit eigen ervaring dat er geen bepaalde standaardmethode voor het vertalen van poezie bestaat. Iedereen moet "grope around" op zich zelf. Een vertaling kan nu eenmaal niet exact zijn, maar geënt op het oorspronkelijke gedicht ontstaat een nieuw vers. Jan H. heeft Fred Tamminga's vertalingen bijzonder nauwkeurig doorgenomen. Met microscopische nauwgezetheid heeft hij toen met een beroepsvertaler de werkstukken van Fred Tamminga door en door bestudeerd. Afschriften gingen naar London, Engeland, waar Mrs. Ruth Speirs met niet minder indrukwekkende nauwgezetheid zich aan Fred Tamminga's vertalingen zette. Zij had enige opmerkingen, die zijn terug te brengen tot het verschil tussen Brits Engels en het Engels dat aan deze kant van de Oceaan wordt gesproken. Maar zij vond Tamminga's werk "meesterlijk, feilloos, gaaf".

POEZIE JEUGDLIEFDE

Fred W. Tamminga is altijd een dichterlijke jongen geweest. Als jongen van acht had hij een onbeschrijfelijk genoegen aan Guido Gezelle's gedichten. Hij begreep ze uiteraard niet allemaal, maar de muziek van Gezelle is hem altijd bij gebleven: "Kerelke, mijn kerelke, wat zijt ge toch een merelke..." Ja, als schooljongen is Fred verliefd geweest op boeken, heel ouwe, stokoude boeken met gedichten vooral...

Toen hij eens een baantje had bij een Canadese spoorweg-maatschappij, ergens diep weggestoken in de onmetelijke prairies van West-Canada, had hij ook boeken bij zich, stapels boeken, en gedichten, ja, natúurlijk gedichten. Een **lunch-break** van anderhalf uur gaf hem voldoende tijd zijn werk te vergeten. Neen, het was geen zenuwslopend bestaan, geen baan om 's nachts wakker van te liggen....

IJSBEREN....

Dát doet Fred soms van zijn dichterschap. Jan H. de Groot heeft hem op het hart gedrukt dat hij nóóit meer met dichten mag ophouden. Het schrijven van een gedicht gaat Fred niet makkelijk af. Hij loopt soms tot diep in de nacht te ijsberen. Hunting for the right shade of meaning... Dan een hap hamburger en een slok zwarte koffie; en de schrijfmachine tikt weer een paar woordaanvallen weg. Ieder woord is een aanval op de dichtelijke gedachte; de aanvallen zijn wel talrijk maar de veroveringen kun je wel tellen. Vertalen is nog moeizamer, maar **PRISM International** is niet het **eerste het beste blad, het is een blad van allure, een kwaliteitsblad. Men kan zich voorstellen dat zowel Jan H. de Groot als Fred W. Tamminga blij zijn dat hun poetische scheppingen en her-scheppingen in druk zullen verschijnen.**

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

WEES ZUINIG

op Uw lichaam, Uw rijkste bezit. Mijd allerlei giftige z.g. geneesmidd.! Vererger Uw kwaal en Uw lijden niet, doch neem de ons in de schepping gegeven volkomen onschadelijke Flora-geneeskruiden, waarmee reeds 36 jaren wonderbaarlijke resultaten zijn bereikt. Broch. en inl. gratis! Attesten liggen ter inzage. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Meld Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Muizenissen

We zaten nog maar net aan tafel en ik was bezig de kinderen hun eten op te scheppen, toen we plotseling achter ons in het keukenkastje een vreemd geluid hoorden.

"What's that, Mommy," vroeg Johnny, onze vijf-jarige.

"A mouse," zei ik, vol overtuiging. "We must have caught a mouse."

"Can we have a look?"

"No, Johnny, not now. When we're finished." Onder het eten van tafel lopen was tegen de etikette. Ik probeerde daar altijd streng de hand aan te houden, ofschoon me dat niet altijd lukte. Deze keer ook niet.

"Oh, Mom! Please, just one peek!" Johnny's smeekbede werd ondersteund door die van Jacky en Jim.

"We go right back," beloofde Jacky, die nog maar net vier is, maar vaak doet alsof ze de oudste van het span is.

Ik aarzelde. Eigenlijk was ik zelf ook erg nieuwsgierig naar de vangst in de keukenkast. Al meer dan twee weken lang hadden we regelmatig muizenbezoek bij de pakken cornflakes, pancake-mix, rijst, bloem enz. gehad. Ik was elke morgen die afgeknabbelde pakken méér dan zat en had eindelijk twee vallen gezet, één met kaas en één met bacon. Ik wou wel eens zien wat meer bij de muizen in trek was. Het bleek dat ze noch afkerig van het één, noch van het ander waren, want elke nieuwe morgen waren de vallen schoon leeg gegeten, terwijl er geen muis te bekennen viel. Hoe ze het voor elkaar kregen was me een raadsel, maar ze lieten zich niet vangen, die slimme rakkers. En nu had ik vanavond juist in de krant gelezen in Heloise's Household Hints dat je een stukje scotch tape over het aas moest plakken, wat ik grif gedaan had. Nog geen uur geleden. En nu had ik al succes, terwijl het amper zes uur was! Ik voelde me zo trots als een gelegenheidsvisser die een forel van zes pond aan de haak slaat.

"All right. Let's have a look. Just for this time," voegde ik er pedagogisch aan toe.

Jim was z'n kinderstoel al uit. Hij stelde er met z'n drie kleine jaartjes een eer in om de anderen te vlug af te zijn.

Met de drie kinderen aan m'n rokken, trok ik heel voorzichtig het keukenkastje open. Per slot kon je nooit weten of zo'n muis wel goed dood was en nog kwaad kon. Toen er steeds niets gebeurde, waagde ik het het deurtje helemaal open te doen.

"Oh! Ohhh!" Het klonk uit drie monden tegelijk en vol van deernis. Want daar op de kastplank zat een piepklein muisje in doodsnood en deed verwoede pogingen om door een gaatje in de muur te ontsnappen. Maar het ging niet. Z'n staartje zat gevangen in de val . . . . 't Muisje piepte en trok uit alle muizemacht, maar de val weigerde los te laten of met de muis mee door het gaatje te verdwijnen. Het was een akelig gezicht. Ik sloot abrupt de kastdeur.

"Back at the table!"

"But you are hurting the little mouse!" Jacky keek me beschuldigend aan met haar felle blauwe ogen.

"You have to let her go!" kommandeerde Johnny.

"Let her go!" aapte Jim.

"Listen, children. We're going to finish our supper first. Then I'll see what I can do," zei ik, ofschoon het me nog niet duidelijk voor ogen stond wat ik voor de muis kon doen. Voor geen goud zou ik die staart durven losmaken. Dat wist ik wel zeker.

We gingen weer aan tafel, maar zelfs door de gesloten deur was het angstig piepen van de muis en het zacht bonken van de val tegen de muur, duidelijk te horen. Het was geen doen. Ik stond op, pakte een lange vleesvork en viste daarmee de val met muis, op. Twee keer viel de val op de keukenmat, de derde keer hing hij vrij stevig aan de vork te bungelen.

"What are you going to do with it?" vroeg Johnny.

"I'm going to throw it over the back porch into the yard." Ik liep met het geval naar de achterdeur, de muis als een lampion aan het stokje ver voor me uitdragend.

"Are you afraid, Mom?" Johnny keek me onderzoekend aan.

"A little bit," bekende ik eerlijk.

"Does he bite?" Voor Jacky bestaat er alleen maar de mannelijke vorm.

"I don't know," zei ik vaag. "Get out of my way and open that door."

De kinderen volgden me op de voet. De rattenvanger van Hamelen kon niet meer succes gehad hebben dan ik.

Met een zwaai gooide ik muis en val over de leuning en met een plofje viel het op de harde grond.

"Is he going to die now?"

Ik verwaardigde me niet om Jacky te antwoorden. Als ik me al niet schuldig had gevoeld, zou ik het nu onder haar inquiserende blik wel geworden zijn.

"The food is getting cold. Hurry."

Een paar minuten was het stil aan tafel, maar de kinderen raakten amper hun eten aan. Ik trouwens ook niet.

"You think the mouse is still there, Mom?"

"I gues so Johnny. Now eat."

"If Susie's cat comes, will he eat him?"

"Jacky, keep quiet. You better eat yourself."

"Why don't you open the trap, so he can go home?" Johnny keek me zegevierend aan alsof hij het buskruit uitgevonden had.

"I don't dare to. It's the mouse's own fault," verdedigde ik me. "If he had listened to his Mommy and had stayed home, nothing would've happened. He has no business to come into our kitchen and to eat our food. I feel sorry for him, but right now there's nothing I can do."

'Can't you call Daddy. He won't be afraid."

"Daddy is too busy right now, Johnny. When he comes home I'll ask him."

"But then he might be dead!"

"Or gone away . . . ," vulde Jacky aan. "Maybe he's gone already. Shall I see for you?"

Het geval zat mij ook dwars. Ik kon dat stomme diertje toch ook niet alleen laten worstelen in z'n paniek. "Let's have a look!"

"He's still there! Look, he hardly moved, Mommy!" We hingen met ons vieren over de porchleuning en het muisje gaf nog geen aanwijzing dat hij de strijd opgaf. Het was pathetisch, en ik voelde me een laffe bruut.

"You stay here," beval ik de kinderen. Ik liep naar beneden en nam de situatie van wat dichter nabij op. Nee, die val raakte ik niet aan . . . . Die muis kon onderhand van angst wel hondsdol zijn of zoiets. Opeens schoot er een kinderversje door m'n hoofd: "... She cut off their tails with a carving knife . . . Three blind mice . . . ." Het ei van Columbus! Natuurlijk. Gewoon de staart afknippen. Ik rende naar boven. Toen stond ik stil. Zou 'et zeer doen? 't Was maar een heel klein staartje. Amper twee centimeter. 't Kon haast niet, zou je zo zeggen. Maar ik was er toch niet helemaal gerust op. Het was en bleef toch maar een lichaamsdeel. Kreeften voelen er ook niets van als hun voelhorens breken, had ik ergens gelezen. Nu was een muis wel geen kreeft en zelfs geen familie ervan en een voelhoren was geen staart, maar dat nam niet weg dat ze wat dikte betrof toch wel iets met elkaar gemeen hadden. Ik zou het natuurlijk na kunnen kijken in een encyclopedie . . . . Gelijk verwierp ik de gedachte. Dat stond er toch niet in. M'n man bellen? Hem voor een muizestaart uit die bespreking halen? Dan had dat muisje zeker een staartje . . . . Afknippen maar, besloot ik, dat was altijd nog beter dan je hele verdere leven met een val achter je aan te sjouwen of een vroegtijdige dood te sterven. Per slot was het maar een klein en jong muisje. Ik ging een schaar halen en trok m'n aardappelschilhandschoenen aan. Niet zo zeer uit het oogpunt van steriliteit ten opzichte van de muis, dan wel uit persoonlijke hygiënische motieven. Maar toen ik zo gewapend even later over de muis gebogen stond en drie paar kinderogen op m'n rug voelde boren, ontdekte ik dat de operatie onuitvoerbaar was. De staart zat daar in de klem waar hij van naam verandert. Zelfs een eerste klas chirurg zou er nog moeite mee hebben.

"Cut it, Mom!" schreeuwden de kinderen aanmoedigend.

"I can't It's too close to his body! I might hurt him." Ik bedoelde eigenlijk: I might hurt myself.

"What are you going to do now?" wilde Jacky weten.

(Vervolg op pag. 6)

Nieuwe premieboeken

Een aanwinst voor uw boekenkast!

Wij hebben onze lijst met premieboeken aangevuld met vijf nieuwe pocketboeken, waarvan U desgewenst een gratis exemplaar wordt toegezonden bij het werven van een nieuwe abonné voor CALVINIST-CONTACT.

1. DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk). Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.
2. 'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.
3. POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw. Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

voor twee abonnees

4. BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman. An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.
5. STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

Muizenissen

(Vervolg van pag. 4)

Ik wist het werkelijk niet. M'n oog viel op een brok cement op de driveway. Was het niet barmhartiger er maar radikaal een einde aan te maken en het dier uit z'n lijden te verlossen? Het was volkomen tegen m'n principe. De enige dieren die de kinderen dood mochten maken waren vliegen en muggen. Zelfs hooiwagens en spinnen mochten altijd de stofzuiger of vliegenklapper ontspringen. De kinderen eerbiedigden deze regel met volledige instemming.

"For the Lord made it, isn't it, Mom?"

"Yes, Johnny, the Lord made it and when the animals don't hurt us, we don't want to hurt them." Hoe kon ik ze nu uitleggen dat ik moedwillig het muisje dood ging maken?

"Listen, children," begon ik. "I have to kill the mouse with that big stone. I hate to do it . . . ."

" . . . for the Lord made it . . . ."

"Yes, Jacky, I know, but the little mouse is suffering so much that he's better off dead. That's why I'm doing it. It's to help him, you see."

"When Daddy come home he can open the trap . . ." bracht Johnny er tegen in.

"It will be dark before he's home and the mouse will have died then anyhow. You understand why I'm doing it?"

Het bleef even stil boven.

"Will he bleed?" Bloed was voor Jacky erger dan een gekneusde staart of gebroken been.

"A bit," zei ik lamlendig. Ik raapte de steen op en gooide mis. Ik kan alleen een doel raken als ik iets achteloos met de linkerhand in het blinde wegslinger. Als ik echt mik, schiet ik er altijd naast.

"Shall I do it, Mommy?"

"No. You stay right there, John." Ik zocht naar een andere kei en vond een brok van een flagstone. Deze keer nam ik geen risico. Met de zware kei in m'n handen ging ik wijdbeens boven het piepende muisje staan en liet hem toen loodrecht neerkomen. Een paar minuten was het doodstil.

"Is he dead?"

Ik slikte. 't Zou wel een vieze bloederige massa zijn. Ik slikte opnieuw. Toen, met de moed der wanhoop beurde ik de steen op. De val lag in drie stukken. En de muis? Plotseling schoot er iets langs m'n voeten. Boven me ging een oorverdovend gebrul op .

"Mommy! He's alive! He isn't dead! There he goes!" Drie kinderhandjes wezen naar m'n voeten, waar het kleine muisje schielijk langs heen schoot, nog beduusd om z'n plotselinge vrijheid. De gebroken val had z'n staartje laten glippen. Dat het muisje zelf in leven was gebleven was niets minder dan een wonder in onze ogen.

Met ons allen keken we hem na. Het diertje rende weg langs het tuinhek en was even later voorgoed verdwenen. Met staart!

"He went back to his Mommy," juichte Jacky. Johnny en Jim dansten in het rond. Zelden had ik ze zo opgetogen gezien. Ik voelde me zelf ook honderd pond lichter. Ik rende naar boven en ving ze alle drie op in m'n armen.

"Aren't we happy!"

We waren allemaal koud geworden en het eten was al even koud, maar de kindergezichtjes straalden.

"I don't think he will come back anymore in our kitchen . . ." zei Johnny bedachtzaam.

"No," zei ik met overtuiging. "I'm sure he won't."

Het gekke is dat sedert die bewust avond, nu al weer weken geleden, geen muisje zich meer in onze keukenkast heeft vertoond.

Later toen m'n man thuis kwam en ik hem het verhaal vertelde, vroeg ik of het de muis erg pijn gedaan zou hebben als ik z'n staartje had afgeknipt. Hij schudde geruststellend het hoofd. "Niet meer dan dat ze één van jouw benen met een reuze schaar zouden afknippen . . . gansje!"

Ik liet de belediging over me heen gaan, dubbelblij als ik was dat de muis mèt staart de val ontsprongen was.

Eerste verjaardag van de Tuketese vijfling

De Tukutese vijfling, die op 26 februari 1966 te Oost-Londen, in Zuid-Afrika, werd geboren, is de zesde vijfling ter wereld die in leven is gebleven.

De plaatselijke autoriteiten hadden alles in het werk gesteld om een gunstig verloop te verzekeren. Dit was onder meer mogelijk dank zij het feit dat de geneesheren de geboorte van de vijfling hadden voorzien en de moeder dan ook vóór de bevalling met bijzondere zorg hadden omringd. In de Zuidafrikaanse pers werd de overigens vroegtijdige geboorte een paar weken op voorhand reeds aan de lezers medegedeeld.

Voor zover men weet werden er in totaal slechts 45 gevallen van vijflingen voor de ganse wereld genoteerd. De geboorte van een vijfling is inderdaad een uiterste zeldzaamheid.

Slechts vijf vijflingen hebben tot nog toe de geboorte overleefd, namelijk de Dionne vijfling, die in 1934 te Ontario in Canada het leven zag, de Diligenti vijfling, geboren in 1943 te Buenos Aires in Argentinië, de de Priesto vijfling, geboren in 1963 in Venezuela, de Fischer vijfling, geboren in Zuid-Dakota, Verenigde Staten, geboren eveneens in 1963 en de Lawson vijfling, in Nieuw-Zeeland.

De Tukutese vijfling opent meteen de reeks voor het Afrikaanse werelddeel. Het is overigens ook de eerste zwarte vijfling die in leven bleef.

Van de burgemeester van Oost-Londen heeft de familie Tukutese een nieuw huis met vier slaapkamers gekregen, terwijl verder een maatschappij werd opgericht om de belangen van de vijfling te behartigen.

Tussen de vader van de vijfling, de heer Tafeni Tukútese, en de beheerraad van de maatschappij werd een overeenkomst afgesloten waarbij de familie Tukutese meer dan de helft zal ontvangen van alle rechten op gebied van televisie, klankbeeld, foto, public relations, reclame en handel.

(Beelden uit Zuid-Afrika.)

- Harper Study Bible $10.95
- New Translations of the Bible.
- Bible Commentaries.

Contact:

Chr. Book Centre
36 Longwood Road North,
Hamilton, Ontario
JA 2-1234

7 gegronde redenen om per KLM naar Nederland te reizen

1. 21-daagse "economy" tarieven zijn lager dan ooit tevoren. U kunt 14 tot 21 dagen in Nederland blijven.

2. Wilt U langer dan 3 weken in Nederland blijven dan betaalt U deze winter het "off-peak economy" tarief. U kunt Uw reis een jaar verlengen.

3. Indien U niet bij familie kunt logeren dan kunt U in de winter profiteren van lagere hotel- en pensiontarieven.

4. U kunt Uw reis per KLM in gemakkelijke betalingen regelen. U betaalt 10% nu, het overige over 24 maanden verspreid.

5. Indien U in West Canada woont kunt U geld besparen door per trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal te reizen.

6. De KLM heeft dagelijkse vluchten tussen Canada en Nederland. Acht vluchten terug naar Canada.

7. Trek deze winter (tussen 17 oktober en 1 maart) Uw voordeel uit de "Day on the House" aanbieding van de Amsterdamse VVV. Meer dan twintig gratis geschenken, introducties en uitnodigingen.

RETOERTARIEVEN "ECONOMY" KLASSE

Naar Amsterdam vanaf:

	21-daags	Off-peak
Montreal	$335.00	$445.00
Toronto/Hamilton	$381.00	$490.00
Winnipeg	$461.00	$570.00
Calgary/Edmonton	$535.00	$644.00
Vancouver	$575.00	$684.00

Nodig dit jaar een vriend of familielid uit, naar Canada te komen!

De Expo '67 in Montreal, en Centennial-vieringen door geheel Canada heen, zijn goede redenen om dit jaar vrienden of familieleden uit Nederland te gast te hebben.

De KLM kan dit gemakkelijk voor U regelen, ook indien U de reiskosten in Canada wilt voldoen. Uw reisbureau, of de KLM in Canada zal dan de reisbiljetten in Nederland aan Uw gasten laten uitreiken.

De KLM is door geheel Canada heen vertegenwoordigd door officieel aangestelde reisbureaus. De KLM raadt U aan, van de diensten van deze reisbureaus gebruik te maken.

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(5)

Toen de jongen tot bewustzijn kwam, was het nacht. Hij voelde loom om zich heen. Aardappelzakken, een klamme, steenkoude grond. Hij lag op een lemen vloer. Waar? Dat lichte vakje was een raam, en die stank, zuur en schimmelig door elkaar... was hem bekend. Hij lag in de voorraadloods. Hoe was hij dáár nou terechtgekomen? Hij was er al eerder geweest... waarom ook weer?

Zuchtend probeerde hij overeind te komen. 't Ging niet; zijn ledematen waren stijf en gevoelloos, zijn hand stonk naar urine. Hij had in zijn eigen plas gelegen. Huiverend probeerde hij nog eens op te staan. Toen hij op zijn knieën zat, liep het water weer langs zijn dijen. Ze hadden hem zeker kapotgeslagen...

Hij ging voorover op een paar zakken liggen. 't Soesde door zijn hoofd dat hij hier vandaan moest, maar dat hij dat niet kon. Hij moest gelaten op de laatste klap wachten. De laatste klap... de laatste klap... 't Zou nog wel een poosje duren. Zijn vel was taai, taai als van een haai.

Hij grinnikte even. Taai en haai rijmden op elkaar. Hij zou dichter worden... Hier in die smerige loods met dat uitgerekte laatste stukje leven.

Weer grinnikte hij. Zijn grootvader was met één smak doodgeknuppeld... Zijn vader misschien ook wel. Alleen hèm, de jongste en enige nakomeling, was de lange duur gegund. Gegund, ja... gegúnd. Het gegrinnik prikkelde opnieuw zijn kaken. Wat was dat voor een waanzin? Hij lag hier krankzinnig te worden...

Maar dat was hij nog niet, bedacht hij plotseling héél helder. Hij moest hier uit zien te komen, maar waar moest hij belanden?

Hij spande al zijn krachten in en kroop naar het raampje. Zo leeg als die rotmaag nu was, 't leek wel of er een kuil in zat. In die zakken was meel, meel met... larven. Hij rilde, maar kreeg dadelijk die malle grinnik weer over zich. Larven, vet vlees... Zonder zich verder te bedenken, stak hij een hand vol kleverig, draderig meel in zijn mond en kauwde. Kauwde uit alle macht en slikte. Greep weer een handvol en kauwde. Drie, vier, vijf keer achter elkander, stopte hij zijn mond vol, kauwde als een razende en slikte... slikte...

Amechtig lag hij op de kille vloer. Als er een golf van het eten naar boven kwam, dreigde hij te stikken. 't Was of zijn slokdarm dicht zat. Hij kronkelde van de pijn, maar kon niets anders kwijtraken dan een mondje vocht, dat hij op de grond spuwde.

Toen de ellende een beetje bedaarde, kon hij zijn ogen niet meer openhouden en liet hij zich zonder verzet wegglijden.

Langzaam kwam hij weer bij bewustzijn; hij zag de schemerige omtrekken en begreep... dat de dag op komst was. Zijn pijn was over. Hij kon zonder moeite rechtop gaan staan. Nog nèt niet te laat om te proberen weg te komen. Weg? Waarheen?

"Niet omkijken... 't is donderdag je beurt... kruip in het gat dat onder de muur zit... doorlopen."

Die larven spoken in mijn kop, dacht hij wrang. Nee, dat was het niet. Dit had hij gehoord van die loerende kerel, toen hij hem met de lorrie passeerde. Hij herinnerde het zich nu zo klaar en duidelijk, of de woorden opnieuw klonken.

Gat onder de muur... gat onder de muur... Dat gat moest hij zien te vinden! Nou meteen, nog voor het licht werd. Langs de muur stond geen wacht. Hij was twee en een halve meter hoog en er lag een berg glasscherven bovenop. Geen sprake van om er over te komen. Maar er was een gat. Natuurlijk beneden op de grond... en dáár moest hij door.

Zonder verder bedenken drukte hij het raampje open. Hij greep nog gauw een paar handen meel en stopte zijn zakken er mee vol. Zijn smalle lendenen konden precies door de sponning. Zijn vel haakte soms aan een splinter van het ruwe hout, maar hij voelde het nauwelijks.

"Een nieuw ideaal," spotte hij wrang, "het gat onder de muur. Op naar het gat onder de muur. Die vent heeft me belazerd, maar het hindert niet. Idealen komen nooit uit, evengoed marcheren de mensen er op aan."

De barak lag als een groot, zwart beest in 't nog nawelijks merkbare licht. 't Was doodstil. Hij moest gaan kruipen, overwoog hij. Dat was minder gevaarlijk. De grond was drijfnat; hij schoof er behoedzaam overheen in de richting van de vale streep, die de muur moest zijn. Hij richtte zich regelrecht op de eerste hoek. Dat was een duidelijk beginpunt. Als hij het beginpunt uit het oog verloor, kon hij wel blijven zoeken.

In tijden was hij niet zo helder en berekenend geweest. Dat werd hem toegemeten om zijn lijden te verlengen, bedacht hij schamper. Hij was een stommeling, een idioot, dat hij deze tocht nog waagde, hij was een mesjoche Jood. "Een mesjoche Jood," dat was hem van kind af aan duizenden malen toegevoegd.

Tot zelfs zijn vader had dat gezegd: "Jongen, luister en maak je niet dik. Jij en ik en wij allemaal zijn mesjoche Joden. Je moet niet grienen, je moet lachen. Niet te hard, maar toch net hard genoeg, dat je tranen schrikken."

Verdraaid, nou kon hij zijn grinnik weer niet binnenhouden. Zijn kaken krampten ervan. Van de hoek af begon hij langs de muur te voelen. Vast en massief lagen de stenen op elkaar. Er was geen enkel week plekje in de grond te bekennen. Hij was al haast aan het eind; straks zou hij terug moeten kruipen en dan de andere kant nog. Het werd al schemer, daar was het te laat voor. Hij had de verkeerde richting genomen. Maar dat gat bestond alleen in zijn verbeelding; hij was een stomme hond, suisde het in zijn oren. Dat gat bestond net zo min als "Saar en de klokken", waar die ouwe Brammie over jammerde.

Hij bleef doodstil liggen. Hoe kwam die ouwe vent nou in enen in hem op. Met een schok ging hij overeind zitten. Die kerel... die had hij zijn hals dichtgeknepen. Zo maar, omdat hij razend was geworden van dat eeuwige gebazel. Hij... had een moord begaan... Hij, Amos Rachnivitz was een moordenaar, net als andere moordenaars. Hij, Amos Rachnivitz, zoon van Jozef Rachnivitz uit Warschau en Mirjam Nathans, Oostenrijkse van afkomst. Hij... Amos Rachnivitz, de broer van Nathalie en Deborah Rachnivitz, was een moordenaar, net als anderen die een mens gedood hadden.

Hij steunde het hoofd in de handen. Hij was bijna blij met deze ontdekking. Wat kon hem dat gat nu verder schelen; hij verdiende de dood. Oog om oog, tand om tand, leven om leven. Hij had geen recht meer op ontkoming, ha, ha... Dat zoeken naar dat gat was overbodig. Hij hoefde hier nu nog maar op de uitvoering van zijn vonnis te wachten.

Met een zucht strekte hij zijn benen uit en keek rond. 't Was haast helemaal licht en de barakken lagen rustig op de volle dag te wachten. Hij ook... Héél rustig. De klokken en die egale stem met dat tata-, tata-, tatata-, tata- hoezee had hij, Amos Rachnivitz, uit de keel van die oude vent geknepen.

Plotseling sperde hij zijn ogen wijd open. Er was een gleuf in de aarde, daar tegen de muur. Met bevende handen voelde hij langs de mulle grond. Hij kon zijn hand diep weg laten zakken. Grote genade, het was het gat. Zonder verder bedenken probeerde hij zijn voeten in de gleuf te werken. Ze gingen naar omlaag en zijn tenger lijf schoot er achteraan. Hij gleed door tot hij grond voelde. 't Was stikdonker, aan alle kanten natte modder. Ineens bedcht hij met schrik dat de gleuf zo wijd open was gegaan, dat ze het gat zouden ontdekken. Hij stak zijn armen omhoog en raakte net aan de rand. Langs de kant van de muur tastend trok hij zo goed mogelijk plukjes groen over de smalle opening.

Hoe was hij er doorgekomen, het was niet breder dan een hand. Hij liet zijn armen zakken en zuchtte diep. Nu had hij zichzelf dan levend begraven. Dat gebeurde met de Joden hier en daar. Duizenden jaren terug en nu nog! Ook met negers en Indianen en sommige andere primitieve stammen, maar ook met beschaafde Indiërs.

't Was op een goede keer blijkbaar in de mode gekomen bij allerlei mensen. Op grond van een cultus, een godsdienst of gemis aan een godsdienst. Het menselijke "kwaad en tekort" stoelde op iedere wortel tot in eeuwigheid toe. Hij had een oude kerel de strot dichtgeknepen op grond van... zijn aversie tegen het zaniken van die stakker over zijn klokken en zijn Saar. Dat tatata zou hem nooit meer in de steek laten. Het zat van zijn kop tot zijn tenen in zijn corpus geperst. Nou ja... dat "nooit meer" zou zo lang niet duren. Hij was levend begraven...

Hij kreeg een leeg kil gevoel in de maagstreek. Een handje van het voer dat in zijn zakken kleefde, zou hem goed doen. Zijn griezel tegen de lijmdraden en de larven was overwonnen. Hij kauwde er op of 't een delicatesse was. Alles was toch betrekkelijk. Hoe lang zou hij in leven kunnen blijven op dit beetje meel tussen die natte aarden wallen? Als ze de boel niet dichtgooiden, misschien wel vier dagen. Aan zo'n periode zou geen eind komen, minuut na minuut in zo'n gat hangen. Van zitten was geen sprake. 't Was net een sleuf, breed genoeg voor een magere ribbenkast. Alle rabbi's werden staande begraven. De gezichten naar het oosten gekerd, werd er wel eens gespot. Hij was niet vroom, mar hij wou toch eens uitrekenen waar het oosten lag. Hij grinnikte als hij er aan dacht, dat hij, 't goddeloze jochie, met zijn snuit naar het oosten zou verstenen, goed geconserveerd, zoals de opgegraven mummies van mannen die duizenden jaren geleden in het moeras waren gejaagd.

Hij merkte dat het klaar dag was. Er viel een lichte streep door de gleuf naar beneden. De voetstappen van de mensen uit het kamp waren ook best te horen. Soms klonk er zelfs een schorre stem. Ze zouden zich doodschrikken als hij nu ineens om hulp schreeuwde. Nee, dat moest hij niet doen, voorlopig nog niet. Zou hij slapen kunnen, zo rechtop? Natuurlijk wel. Als je sliep, knakte je lijf in elkander. Je zou alleen stijf worden en geen lid meer kunnen verroeren. 't Zou fijn zijn als hij slapende de dood inging. Voor mensen die erg moe waren, was de dood een uitkomst. Gek... 't leek net of hij nog niet moe genoeg was...

Plotseling hoorde hij stemmen boven zijn hoofd.

"Ze zetten de opruiming niet eerder door voor de nieuwe oven klaar is. Met de overgang van de kou naar de warmte sterven die hongerlijders bij dozijnen uit zichzelf."

"Dan maken we dus geen kans meer," zei een andere stem fluisterend.

"Och man, dat nieuwe gebouwtje staat er in een maand en dan maar weer stoken, jongens."

"'k Begrijp nog niet waar die magere Jood beland is. Hij lijkt wel gesmolten. 'k Heb de gezichten een voor een bekeken, maar hij liep niet in de troep."

"Kan hij niet in de modder gezakt zijn? Is dat gat wel droog gebleven?"

"Droog, nou ja, niet helemaal droog. Ik heb goed gekeken, maar het gat was leeg."

Hij rekte zich zo lang mogelijk uit om te verstaan wat de mannen boven hem, met elkaar bespraken. Plotseling overviel hem een duizeling; hij kermde om hulp. Hij voelde zich hoe langer hoe dieper zakken en zijn handen hingen slap tegen zijn lijf.

De mannen keken elkaar verbijsterd aan. "Allemachtig, hij zit er tòch in," stamelde de opperman.

"Niets laten merken," fluisterde de zwijgzame. "We vinden hem wel als 't donker is."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With grateful happiness we wish to let you know that we received in trust from our Lord and God two little sons and brothers:

DWAYNE CHARLES,
born April 21, 1964 and

PETER RALPH,
born March 25, 1965.

Rev. & Mrs. Al. J. VandenPol.

Jack, Janice, Harriet, Gerald and Clary.

Dunnville, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord, Who made everything well, we announce the birth of our second son

ALLAN GEORGE

A brother for
Terry,
Melinda,
Janice.

February 1st, 1967.

Klaas & Patsy Linker (nee Ypma).

Murillo, Ont.

With joy and gratitude we announce that God has entrusted a child unto our care, our six weeks old daughter

SUZANNA MARGARET

Mr. and Mrs. B. Van Lierop.

February 7, 1967.

97 Else Street,
St. Catharines, Ont.

With great joy and gratitude to God we announce the birth of our daughter

NANCY DIANA

A sister for
Alfred,
Jacqueline,
Bernice.

February 10, 1967.

Mr. and Mrs. Hilbert Rumph.

Drayton, Ont.

Durk and Thea Buma,
nee Van Leeuwen

thank God for the save arrival of their daughter

KIMBERLEY YVONNE

February 13th, 1967.

With thanks to the Lord and great joy, we announce the birth of our son

RONALD WAYNE

A brother for
Angeline
Peter
Bobby
Debbie
Betty-Anne

Mr. & Mrs. Peter Kuiper.

February 14, 1967.

127 Manning Ave.
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. Wm. Bus of R.R. # 1, Port Arthur, Ont. wish to announce the engagement of their daughter

PIA
to
Mr. JAKE YPMA

son of Mr. and Mrs. A. S. Ypma of R.R. # 1, Fort William, Ont.

The engagement took place on February 17, 1967.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN
FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

The Consistory of the Mount Hamilton Christian Reformed Church extends its heartfelt sympathy to Mrs. G. DeRoo and family in the passing away of their husband and father, elder

G. DE ROO.

May the Lord of all grace comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

L. Dieleman,
Vice-President.

G. Vanderwillik,
Clerk.

Op zondag 12 februari 1967 ontslapen in zijn Heer en Heiland, onze lieve vader, schoonvader en grootvader

JACOB L. VELLENGA,

op de leeftijd van 77 jaar.

Oshawa, Ont.:
W. Dykshoorn—Vellenga.

Den Haag, Ned.:
J. Terpstra—Vellenga.

Oshawa, Ont.:
W. Dykstra—Vellenga.

Bornwird, Fr.:
L. Vellenga.

Oshawa, Ont.:
J. Woudsma—Vellenga.

En kleinkinderen.

For rent:

UNFURNISHED APARTMENT

consisting of livingroom, bedroom, kitchenette and complete bathroom. Ryckman's Corners district. Busstop at the door. Letters under No. 1937, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Young married Dutchman is looking for

WORK ON POULTRY FARM

year round, in Ontario. State house and wages. Write under No. 1935, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

HOUSEKEEPER

in motherless home. Two boys 15 years. 3 Miles from Chr. Ref. Church, in Central Alberta. Write to A. J. Stolte, R.R. 1, Blackfalds, Alta.

Young man would like to

CORRESPOND

with lady, age 35-38. Letters under No. 1936, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Op het ogenblik hebben wij niet veel aan te bieden, maar zodra het voorjaar komt hebben wij

VERSCHILLENDE GOEDE
FARMS TE KOOP

Jack Bylsma
REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.

Phone LI 9-3894

FARMS TE KOOP

100 acre, 1 mijl van Ingersoll. Grote barn welke geschikt is voor varkens of beef. Tevens gelegenheid voor kippen. Silo. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Vraagprijs $29,000. Direct te aanvaarden.

100 acre, 1 mijl van Embro, 6 mijl van Woodstock. Grote barn heeft ruimte voor 80 zeugen. Het 4-slaapkamer brick huis heeft badkamer en is mooi verscholen in de evergreens. $21,000 met $5,000 down.

150 acre, 2 mijl van Ingersoll. Grote barn, 2 silo's. Het grote 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. 55 stuks Holstein vee en een complete serie moderne machines gaan met de farm. 1 mijl van Chr. Kerk. Vraagprijs is $51,000 doch open voor offer. Direct te aanvaarden.

100 acre in Embro, land geheel bewerkbaar. Grote barn, 2 silo's, melkhuis, bulktank. Het 4-slaapkamer huis ziet er prachtig uit. Direct te aanvaarden. Open voor offer.

Wij hebben ook een volledige lijst van tabaksfarms, tevens mixed met dairy. Ook stores, restaurants en andere zaken. Mocht U iets zoeken wat we niet geadverteerd hebben, schrijf ons even. We zijn gaarne bereid om U met raad en daad bij te staan. Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. JAN WYBENGA
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

INGEZONDEN

Voortgaande intolerantie!

Onze hoofdredakteur gaf in Calvinist-Contact alreeds een verslag van de C.J.L. Foundation's jaarvergadering op 28 januari. Jammer genoeg belemmerde het slechte weer velen om te komen, maar we zijn dankbaar dat desondanks ruim 150 aanwezig waren. Hieronder geven wij u een kort verslag van de meest recente gebeurtenissen op het C.J.L. front.

Mr. Harry Van Roon van Toronto werd onlangs meegedeeld dat hij zich diende aan te sluiten bij de International Brotherhood of Bookbinders (AFL-CIO-CLC). Toen Mr. Van Roon kort en bondig verklaarde dat de union er beter aan deed haar klanten elders te zoeken en dat hij zich niet wenste te binden aan een socialistische vakbond, bond deze bond in en liet haar eisen vallen. Voorlopig althans. Mr. Van Roon betaalt nu maandelijks een bedrag, evenredig aan het union lidmaatschapsgeld, aan een liefdadigheidsinstelling.

Minder schikkelijk zijn de militante United Steelworkers of America. Deze union, die verantwoordelijk is voor Dirk Hoogendoorn's ontslag, neemt dezelfde intolerante houding aan tegenover Harry Aasman, een employee van Dayton Foundry in Guelph. Mr. Aasman bedankte verleden jaar oktober voor het lidmaatschap van de Steelworkers, omdat hij zich als Christen niet langer kon verenigen met het uitgangspunt en de praktijken van deze union. Het lidmaatschapsgeld stuurde hij voortaan naar het Development Fund van de Landbouw Hogeschool in Guelph. Helaas had Dayton Foundry reeds toegegeven aan de eis van de union dat financiële steun aan de union een arbeidsvoorwaarde zou zijn. De direktie adviseerde Mr. Aasman om zich tot de union te wenden met het verzoek tot vrijstelling. Toen Mr. Aasman dit inderdaad verzocht was het antwoord bot afwijzend. De voorzitter van de plaatselijke Steelworkers afdeling verklaarde tegenover ondergetekende: "Als wij één man toestaan om niet te betalen verliezen wij al onze leden". Wat wel een bewijs is voor de "hechtheid" van deze organisatie. Dezelfde voorzitter gaf, in een officiële brief namens de union aan Mr. Aasman het volgende staaltje ten best:

"Wij kunnen uw argument niet accepteren dat Christenen vanwege hun geloofsovertuiging onze union niet kunnen steunen. Vele echte Christenen zijn leden en bestuursleden van onze vakbond.

Wij zijn oprechte aanhangers van de "Canadian way of life" en van het demokratisch beginsel dat de meerderheid beslist, hetwelk de ruggegraat vormt van onze natie. Wij zijn ervan overtuigd dat dank zij onze "way of life" (de vakbond en haar aktiviteiten inclusi) ons land ver op andere landen vooruit is, met als gevolg dat veel buitenlanders eigen huis en haard verlaten en naar ons toe komen.

Wij heten de immigranten welkom, maar natuurlijk verwachten wij dat zij de Canadese manieren zullen accepteren en zodoende echte Canadezen zullen worden.

Wat betreft uw verwijzing naar de Bijbel, dit moet wel als een grap bedoeld zijn, aangezien u noch personen, noch organisaties als on-Christelijk kunt betitelen, daar het goede Boek u verbiedt om iemand te oordelen."

Ziezo, dat weten we alweer. Intussen zal Mr. Aasman, die zich door zijn moedige houding het misnoegen van de union op de hals gehaald heeft, nu binnenkort een verklaring moeten tekenen dat hij instemt met het maandelijks afhouden van union lidmaatschapsgeld. Zulks op straffe van een gesloten fabriekspoort, althans voor hem. En dat is dan de praktische uitwerking van de door de Steelworkers zo hooggeroemde vrijheid, vooruitgang en demokratie.

De vice-voorzitter van de Building Service Employees' International Union schreef ons een boze brief, omdat wij een aantal werknemers die ons om advies vroegen, hadden afgeraden om zich bij deze union aan te sluiten. Wij baseerden ons advies op het feit dat de B.S.E.I.U. deel uitmaakt van het Canadian Labour Congress, het overkoepelend orgaan van de meeste vakbonden in Canada. Het is juist dit C.L.C. dat op krachtige wijze het socialisme bevordert en dat het op veel plaatsen voor Christenarbeiders onmogelijk maakt om zich te verenigen in een Christelijke organisatie zoals de C.L.A.C. Het C.L.C. is mede verantwoordelijk voor het ontslag van mannen als Hoogendoorn, Numan, Mosterd en anderen, die weigerden hun overtuiging te offeren op het altaar der "gemeenschap". We hebben de betrokken vicevoorzitter der B.S.E.I.U. uitgenodigd tot een informeel gesprek, in de hoop dat door zulk een gesprek deze man, die nadrukkelijk verklaart een Christen te zijn, wellicht tot andere gedachten zal komen omtrent de betekenis van het geloof voor ons dagelijks werk.

Het inmiddels bekende wetsontwerp (Bill C-170), waarin ambtenaren, in dienst bij de Federale Regering, gelegenheid gegeven wordt om collectief te onderhandelen over hun arbeidsvoorwaarden, is nog steeds onder debat in het Parlement. Gerald VandeZande had een belangrijke samenspreking met een aantal Parlementsleden, waarbij hij er op wees dat dit wetsontwerp in zijn huidige vorm het gedwongen lidmaatschap van een vakbond toelaat. Zou het Parlement dit wetsontwerp aanvaarden, dan zou dit in strijd zijn met de in 1960 door hetzelfde Parlement afgekondigde Bill of Rights. Het resultaat van dit gesprek is dat deze Parlementsleden, waaronder Conservatieven, Liberalen en Social Crediters, zullen pleiten voor een amendement (op het wetsontwerp), waardoor het aan een union onmogelijk gemaakt wordt om ambtenaren te dwingen tot steun of lidmaatschap.

Wij deden maar een greep uit het werk van de C.J.L. Foundation, ofwel het Committee for Justice and Liberty. Een uitvoerig verslag omtrent het werk van onze organisatie in 1966 kunt u op aanvraag verkrijgen. Ons adres is:

C.J.L. Foundation,
Box 151,
Rexdale, Ont.

U kunt ons werk steunen door uw bijdrage of lidmaatschap. Het laatste bedraagt slechts $10 per jaar.

E. Vanderkloet.

EBEN EZER ORGAN CO.
For sale:
ESTEY ORGAN

15 stops, 10 sets of reeds. New case. Electric stop action. Write to Eben Ezer Organ Co., Gerry VanEyl, Clifford, Ont.

DAIRY FARM HELP WANTED

Required immediately, capable married man and son or helper to look after dairy herd, good home provided with heat, telephone, power, milk and vegetables, in good location near Saint John on Mackay highway, good salary, every other Sunday off. Must have references. Apply Joseph Steele, Rothesay, R.R. # 1, Kings Co., N.B., telephone 832-5832.

JUST OFF THE PRESS!

The following outstanding articles by Harry Antonides

SOME THOUGHTS ON CHRISTIAN SOCIAL ACTION

THE BASIS OF SECULAR TRADE UNIONS

THE FREEDOM TO WORK

have been published in one booklet 50¢

ALSO ORDER NOW:

by Calvin Seerveld:
LABOUR: A BURNING BUSH! 50¢

by Joel H. Nederhood:
NEITHER SLAVE NOR TYRANT 30¢

by Henry Van Andel:
WHAT IS LIBERTY? 25¢

Mail your order and cheque to

CHRISTIAN LABOUR ASSOCIATION OF CANADA
1058A Albion Road,
Rexdale, Ontario.

Woodstock

Steps from Christian School; Privacy, Large Lot, Trees; Country Living in City.

Modern, 6 room 1½ storey; Athlone Avenue; 4 piece bathroom; oil furnace. Rent $125.00 per month. Possession April 1st. References.

Write or call:

G. Broos
REALTOR
LTD.

4636 Yonge Street,
WILLOWDALE (ONT.)
Tel.: 416 - 225-7400

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

Geen nieuwe stroom van emigranten te verwachten

Onlangs vroegen wij per brief de directeur van de Christelijke Emigratie Centrale in Nederland, de heer A. Froma, wat de verwachtingen zijn ten opzichte van de toename van het aantal Nederlandse emigranten, vanwege de economische situatie in Nederland.

Wij ontvingen hierop het volgende antwoord:

Inderdaad is er momenteel een recessie in de economie, niet alleen van Nederland, maar ook van nabuur-landen zoals Duitsland en Frankrijk en — zij het in mindere mate — ook in België, hoewel het werkloosheidspercentage in dit laatste land altijd hoger gelegen heeft dan in ons land. Het is moeilijk te voorspellen, hoe de economische toestand in Nederland zich in 1967 zal gaan ontwikkelen. Persoonlijk ben ik van mening dat, wanneer de "strategie" van het kabinet onder leiding van prof. Zijlstra zou kunnen worden gevolgd, het einde van 1967 heel wat gunstiger zal zijn dan dat van 1966, maar we moeten eerst afwachten hoe de verkiezingen van morgen, 15 februari, zullen verlopen en welk kabinet er dan geformeerd zal kunnen worden.

Los van dit alles staat echter de emigratie vanuit Nederland. Ik ben van oordeel, dat de ervaring van de afgelopen vijftien jaar toch wel duidelijk heeft geleerd, dat niet de economische situatie in Nederland een verhoogde emigratie tot gevolg heeft, maar veel eerder de economische situatie van het ontvangende land. Dat het aantal Nederlandse emigranten naar Canada in 1966 — in vergelijking tot 1965 — gestegen is (n.l. van 2.505 tot 3.516 is m.i. een gevolg van het feit, dat er zulke goede berichten uit Canada komen inzake de werkgelegenheid enz. enz. Ook toen n.l. de economische situatie in Nederland nog helemaal gezond was, nam de emigratie vanuit ons land — zij het zeer langzaam — toe. In 1963 was het dieptepunt met een aantal vertrekkenden van ruim 6.000 en ondanks de welvaart in ons land steeg elk jaar het aantal emigranten tot 9.111 in 1966. Ik verwacht, dat dit jaar of uiterlijk in 1968 het aantal Nederlandse emigranten weer om en nabij de 10.000 zal liggen, wanneer zich althans geen bijzondere gebeurtenissen voordoen.

JAMES M. DUNWOODY & CO.
Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

A.R.S.S.

AN ASSOCIATION FOR THE ADVANCEMENT OF CHRISTIAN SCHOLARSHIP

ANNOUNCING TWO BIG EVENTS

1. **PUBLIC MASS MEETING**

speaker: dr. jan dengerink

(secretary of directors & curators free university)

topic: God's kingdom is coming? you'd better believe it!

friday, march 10, 1967 at 8 p.m.
second christian reformed church of toronto
265 albion road, rexdale, ontario

2. **ANNUAL MEETING OF MEMBERS**

IMPORTANT BUSINESS

(including elections, opening institute and the proposed constitution)

short speech: dr. hendrik hart

topic: don't let them spoil it! for Christ's sake!

saturday, march 11, 1967 at 10 a.m.
toronto district christian high school
8th avenue, woodbridge, ontario

coffee, lunch and tea served free of charge! lodging available!

for lodging call rev. michael devries before march 3, 1967 or write:
26 conifer drive, etobicoke, ontario
telephone: 621-4513

WHAT IS YOUR OPINION ABOUT THE TELEVISION?

Many of our readers seem to be busy watching television so that they had no time to answer the questions of our column WHAT IS YOUR OPINION. For not too many readers answered the questions regarding the topic TELEVISION.

Some of the presumably consider this a subject not worthy to be mentioned, for by now the television is generally accepted among us. Indeed, this is true. Yet, do we ever contemplate on the question to what an extent the TV programs influence our lives and mold our thoughts? Do we accept the television without any consideration HOW to use it?

I am inclined to think that this is actually the case with many families. Therefore we will discuss this subject in a subsequent article in one of the coming issues.

BETTER TELEVISION PROGRAMS FOR THE FUTURE?

Television may be on the brink of a dramatic change. The reason: it seems certain that sometime within the next decade the movies on the T.V. screen will include programs put out by a well-financed, noncommercial T.V. service of national scope and professional quality.

Columbia University's announcement recently of a live experimental series on a national hook-up is just a foretaste.

The new system will be a quite different animal from the educational T.V. that many schoolboards now run as an adjunct to the classrooms. That will continue on its own track.

Rather, it will be new and more powerful, aimed at more general audience: a T.V. system devoted to arts, the sciences, and the interpretation of events — all the things that commercial T.V. now does sporadically and sometimes reluctantly under the pressure from critics.

The unanswered question is how this new kind of T.V. will affect the multibillion-dollar commercial T.V. establishment.

The Carnegie Commission recently proposed a nonprofit corporation to run what it calls Public Television. The idea has received favorable comment, in and out of the government.

It has always been a problem for the commercial T.V. networks to reach the T.V. audience at the top of the socio-economic heap.

To be sure, the networks in the past tried only half-heartedly to attract this audience. But in recent years, they have tried harder. However, the going is tough. In 1963, upper-income families watched T.V. for 42 hours and 12 minutes a week. By 1965 the top group spent only a shade more than 40 hours at the T.V. set. Last year there was a further decline.

Among television advertisers, makers of cigarettes and detergents don't care much if the elite audience goes away. But business equipment manufacturers, insurance companies and oil companies do care. These companies are willing to pay for a quality audience.

From: Business Week.

QUESTION 1

How do you or does your family generally evaluate the t.v. programs?

ANSWERS

I (a grade 13 student) consider most t.v. programmes to be trivial, time consuming garbage. Occasionally some of the movies have some merit.

We think most of the programs are full of violence, bad morals, empty, without God, without hope.

The t.v. programs generally reflect the desire of the viewers, who are usually worldly in their outlook. They take the guiding norms of the Bible for granted.

QUESTION 2

What kind(s) of programs do you or does your family like to watch?

ANSWERS

We prefer nature or educational programs and the newscasts.

Children programs such as Romper Room, Butternut, Square, Friendly Giant, Chez Helene and very occasionally a cartoon. Walt Disney programs. News casts and hockey games.

I (a grade 13 student) seldom watch television anymore, but if I do then I watch special presentations or public affairs programs.

COMMENT

The books I read regarding the influence of the television upon children and teenagers indicate that studious high school and college students generally lose their interest in television. The teenagers who do not show much interest in social and political affairs, however, spend a few hours a day watching television and even more hours listening to popular music.

It seems to me, we (father, mother, daughter and four sons) like different programs. My husband likes the hockey games. (I, the mother) like all quiz programs and some afternoon programs on home economics, etc. The 5 year old loves the children programs, the teenagers think Man from U.N.C.L.E. is tops and the 8 year old watches almost everything if he had a chance.

COMMENT

Statistics show that the smaller children usually watch the children's programs; the teenagers watch their 'pet' programs, but the children from 6 till 12 years old like to watch *any* program, including the adult programs. Parents, therefore, should pay attention to the kind of programs the children of this age group watch.

QUESTION 3

If you do not have (want) a t.v. set, what is (are) the reason(s)?

ANSWERS

We do not have a t.v. and I don't think we will have one either as long as we have children. It's too much of a temptation, and too hard to control. There are many better things to do than to watch t.v., and one of them is reading. If and when my wife and I retire, maybe we will get a T.V. (provided we have enough money — there are many better things to buy first) because there are things that are nice to watch, e.g. news casts, elections in province or nation, space flights, etc. But there is a lot of trash on too.

Some of the reasons that we don't have a t.v. set are: we feel there are not many programs that can be qualified as good entertainment for Christians. Moreover, we are afraid that, due to our sinful desires, in the course of time we would give in to watch programs we should not watch. (This family consists of parents and eight children.)

COMMENT

I agree that too many programs are worthless, not only because they teach bad morals or show violence, but because a great number of them are superficial and meaningless. However, the parents should realize that many children who do not have TV in their home, watch the programs at someone elses house. The statistics have proven that the children where they have no television at home watch almost as many TV programs as the children where there is a TV set at home. Moreover, as soon as the children get married they will very likely buy a TV set. As parents you better teach your children what kinds of programs they should watch, while they are still under your supervision.

QUESTION 4

Do you prefer to have the t.v. set in the living room or in the basement?

ANSWERS

I would not place the t.v. set in the basement, because I like to know what kinds of programs the children watch. Not many housewives have the time to stay in the recreation room, especially before mealtimes.

In the living room so that I can supervise the children.

I would prefer to have the t.v. in the basement, away from the family. I feel that under no circumstances the noise of the t.v. set should be allowed to interfere with someone else's more worthwhile pursuits.

QUESTION 5

Do you think that the t.v. programs influence the personality of the children? If your answer is positive, give explanation.

ANSWERS

The programs influence the personality of the children only to the extent that they can learn many words and facts from some of the programs. We consider the influence only minor, provided that the parents control the type of programs the children watch.

I do think tv. programs influence the children, but so does their whole environment. None of us can escape the time wherein we live.

Definitely. Subconsciously television affects all its watchers, adults as well as children. Children who do not have particularly defined fields of interest, will watch anything and everything. The personality of the children is affected in many subtle ways. Attitudes towards life and living and towards other human beings which are small deviation from Christian attitudes are presented unquestioned *on the screen and are accepted,* unquestioned *by the child.*

COMMENT

I think we should be aware of the fact that the TV programs *subsconsciously* influence all of us. The viewer forms a picture in his mind of what he sees. To mention one example. In former days negroes frequently played a role of a servant in the movies. Subconsciously the picture was formed in our mind that negroes belong to a lower class of people. Let us not underestimate the influence of the TV programs. Perhaps we should occasionally discuss certain TV programs in our Christian weekly, to make readers aware of the 'hidden message' of some of the programs.

QUESTION 6

Do you think that the TV affects the study of the children?

ANSWERS

If they watch too many programs it definitely does.

Not too much. The children who take pride in their schoolwork will put that first.

I do think that playing outdoors for a couple of hours will do their study more good than watching t.v.

COMMENT

It seems to me that children who love to study will not be affected by the TV, as much as people in general believe. For these children, especially when they grow older, do not care much about the programs. For the children, who *dislike* to study, the TV is a temptation. They rather turn on the TV set than to hit the books. But so are various games, going out for a ride, *etc.* a temptation for them.

QUESTION 7

Did you make an arrangement about the programs the children are allowed to watch? Do you believe such an arrangement is necessary?

ANSWERS

I do help the children to plan their evenings so they can watch what they really like and still have time for other things. Moreover I try to develop good taste in their choice of programs.

No specific arangements are made. The parents, however, should determine as much as possible the types of programs the children are allowed to watch.

In the case of very young children I feel it is very damaging to use television as a 'baby-sitter', since the t.v. will soon supersede the parents as a major factor in the child's upbringing. Television should never become a dominant fact in a child's life. Parents should do their utmost to divert the child's interests to worthwhile hobbies.

QUESTION 8

Do you believe that the increase of crime is due to the fact of the kind of t.v. programs are shown?

ANSWERS

No, there are other reasons for the increase of crime.

Yes, because many programs teach them crime and violence.

I think that the increase of crime and juvenile delinquency is partly due to the programs that are shown. Children get used to seeing guns and shooting affairs, and soon it becomes part of them. I like the following verse I read once:

Sing a song of TV
For the little ones,
Four and twenty jailbirds
Packing tommy-guns.
When the scene is finished
The blood is ankle-deep;
Wasn't that a pretty dish
To send the kids to sleep?

A normal, healthy child will not be incited to crime by the kind of T.V. programs being produced. Most of the programming is trivial and I sincerely doubt if any would incite crime (except perhaps a few pornographic movies).

QUESTION 9

Do you object or don't you object to watching T.V. on Sundays?

ANSWERS

Do not object if it is a good program.

To a degree. It is unfortunate when, especially on the Lord's day children have nothing better to do than to watch T.V.

If you use the T.V. set rightly on weekdays, you know how to use it on Sundays.

QUESTION 10

Do you believe that the T.V. eliminates the reading of books, magazines and newspapers?

ANSWERS

I am convinced that there is a direct relationship between T.V. and the lack of reading in the home, both on the part of the children and the parents. In my few months in the ministry I have found out that our people just don't read! Some don't even get one church paper. But most of these people do have T.V. and they find time to watch it too. I say: If people can't find time to read, throw the T.V. out of the window, and fast!

No, it supplements the reading of books and magazines.

COMMENT

Indeed, it seems that our people do not read much. I wonder, however, whether the majority of them read many papers and books before they emigrated to Canada. Perhaps in Canada they even read less, because they do not understand the Canadian situation and sometimes are not interested in Canadian politics, *etc.*

Will the younger generation read books and magazines? I think they will. The question remains, however, *what* will they read. This will to some extent depend on whether the Christian School, the Young People societies and the Catechism class will arouse their interest. Perhaps this is an interesting topic for the next "What is your opinion?".

QUESTION 11

Are you of the opinion that the T.V. makes the people lazy and indifferent or do you believe that the T.V. programs bring the people in close contact with the world around them, so that they become less provincial and become more cosmopolitan in their outlook at life?

ANSWERS

If you watch most of the programs you will become lazy and indifferent, but if you only watch the educational programs you will learn many things and become increasingly interested in the world wherein we live.

I firmly believe that on the whole T.V. tends to make people lazy and indifferent, since T.V. does not need the intellectual concentration that reading or even the radio requires. (One merely listens and looks without thinking and digesting.)

It could be that the T.V. does not make lazy people, but easy going people get a lot of enjoyment out of T.V. It does bring people in closer contact with the world, especially when you watch the news telecasts.

One of the readers tells in her letter that some time ago their T.V. was out of order. Indeed we did not feel sorry about it the first couple of weeks. It was more quiet in the house, the children played games together and practised their piano lessons more willingly. However, after a month the children wanted the T.V. to be fixed. So it happened, but the mother suggests T.V. sets should have a lock!

P.T.

HIGHLIGHTS OF CANADIAN HISTORY

3

1867 | 1967

The Acadians take root

(*Highlights of Canadian History* is a copyright series of ten stories, prepared by Imperial Oil Limited, and Canadian Scene, for Centennial publication, and released exclusively to the foreign language press and radio of Canada.)

There is no more confusing chapter in Canadian history than that of the Acadians before the conquest of Canada by the British in 1760. The very origin of the name is uncertain — there are those who think it is derived from the Micmac "skade" (a place where something abounds) — and the boundaries of Acadia were never clearly defined. It was a no-man's land over which England, France and New England fought for a century. In 1604, Sieur de Monts, who had been granted a monopoly on the fur trade in Canada by Henry I of France, took his settlers to the Annapolis Valley on the south shore of the Bay of Fundy. At a place which he named Fort Royal, he built a "Habitation". Archeological evidence, found when the Habitation was reconstructed in 1939, makes it clear that the buildings were of frame construction and like those of northern France. Here the colony took root. The story of the economy has been told by Marc Lescarbot, a brilliant young Parisian lawyer, who proved to be the life of the party. He founded an "Order of Good Cheer" which provided fortnightly banquets during the lonely winter nights; and in November, 1606, he staged the first dramatic performance on the North American continent north of Mexico. But in 1613, the colony was destroyed by an English expedition from Virginia. What happened to the colonists is uncertain, but it is said that some of them took refuge with the Indians; if they did, they were the first Acadians.

The next attempt to colonize Acadia was made, strangely enough, by the Scots. In 1628, the first Earl of Sterling succeeded in settling 70 Scottish colonists at Port Royal under the name of the Scots Fort. But four years later, under the Treaty of St. Germaine-en-Laye, England relinquished all claim to Acadia and the attempt to create a "New Scotland" (Nova Scotia) in the New World ended. What happened to the Scottish settlers? Some of them may have intermarried with the Acadians for there are several Acadian family names which seem to have a Scottish origin.

It was not until the Company of New France took over Acadia with the rest of Canada that colonization really began. In 1632, after Acadia was handed back to France, Isaac de Razilly, a relative of the great Cardinal Richelieu, was appointed lieutenant-governor, and brought some 60 families to Acadia. These were the nucleus from which the Acadian people sprang.

LAUGH IT OFF

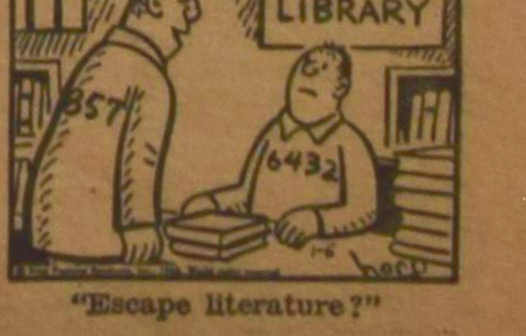

"Escape literature?"

Oil Channel in Sea

To make Rotterdam's port ready to receive the giant 200,000 ton tankers which are now under construction and scheduled for service in 1969, the city, in co-operation with the Ministry of Transport and Waterways, is about to start digging a channel in the North Sea bed itself. This is necessitated by the fact that the draught of the future mammoth tankers is about 60 feet, while sea bed soundings have shown that the North Sea depth on the access route to Rotterdam is only 50 feet deep. The new sea bed channel, already called the "oil lane", will be dug some eight miles from the Nieuwe Waterweg — the river mouth giving access to Rotterdam's docks — into the North Sea.

The huge tankers now under construction are no problem to the docks themselves, because these can be made as deep as necessary. Soundings are regularly taken to keep them at their proper depth for the 100,000 tonners now calling at Europoort. The North Sea itself, however, posed a problem of a different scope.

Especially equipped vessels sounded and charted the modulation of the North Sea bed up to fifty miles offshore. The computed results of this research led to the decision to construct the new deep sea "shipping lane". A giant trailer suction hopper dredger, which is presently under construction, will be used for this purpose. The new 18,000 ton dredger — for the time being considered to be the largest in the world — will have a hopper capacity of almost 320,000 cubic feet and is equipped with a helicopter landing deck. Thus the dredger crews out at sea will receive their food supplies by helicopter.

Part of the North Sea sand, sucked from the sea bed, will be used for a practical purpose. In the vicinity of the new channel, Rotterdam is constructing new port facilities by dyking-in 5,500 acres of a shallow area in the coastal waters. The sand available from the new oil channel will be used to fill in the outlaying dock area also under construction. Thus both projects will proceed simultaneously.

Five oil refineries are presently operating in Rotterdam's port. A pipeline into Germany is supplying four more with crude oil. It is Rotterdam's vital interest to prepare for the ever increasing oil needs of the European hinterland.

Enjoy VOORTMANS
DUTCH STYLE COOKIES

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr. Joel Nederhood, Radio Minister.

ALBERTA		
Calgary—CHOR	8:30 a.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Lethbridge—CHEC	8:35 a.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610
BRITISH COLUMBIA		
Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Ft. St. John—CKNL	7:00 p.m.	970
Langley—CJJC	10:00 a.m.	850
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Pr. George—CKPG	6:30 p.m.	550
Pr. Rupert—CHTK	8:15 a.m.	560
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Terrace—CFTK	9:15 a.m.	1140
Vancouver—CJOR	6:30 p.m.	600
Vancouver—CKLG	9:00 a.m.	730
Vernon—CJIB	9:00 p.m.	940
MANITOBA		
Altona—CFAM	9:30 a.m.	1290
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250
NEW BRUNSWICK		
Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550
NOVA SCOTIA		
Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
ONTARIO		
Belleville—CJBQ	8:30 a.m.	800
Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. William—CJLX	9:00 a.m.	800
Hamilton—CHIQ	10:00 a.m.	1280
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
London—CHLO	12:30 p.m.	680
Orillia—CFOR	9:30 a.m.	1570
Oshawa—CKLB	9:15 p.m.	1350
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	560
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV	4:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	6:00 p.m.	980
Rich'd Hill—CFGM	10:30 a.m.	1310
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
Stratford—CJCS	1:30 p.m.	1240
Toronto—CKFH	9:30 a.m.	1430
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Windsor—CKLW	9:00 p.m.	800
QUEBEC		
Montreal (Verdun)—CKVL	8:30 a.m.	850
SASKATCHEWAN		
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

Hearty One-Dish Meals Midwinter Menu Stars

By ALICE DENHOFF

HEARTY main dishes are especially welcome on these midwinter days.

Here is the first of our trio of suggestions:

STROGANOFF CASSEROLE

- 1 can (10½ oz.) condensed cream of celery or chicken soup
- ½ c. sour cream
- ½ to ¾ c. milk
- 1 c. cubed cooked chicken or 7-oz. can tuna, drained and flaked
- 2 tbsp. chopped parsley
- 2 tbsp. chopped pimiento
- ¼ tsp. salt
- Dash pepper
- 2 c. cooked medium noodles
- 2 tbsp. buttered bread crumbs

Blend soup and sour cream; stir in milk. Add chicken or tuna and next 5 ingredients.

Pour into 1½ qt. shallow baking dish. Top with crumbs. Bake 30 min. at 350°F.

Serve 3 to 4; and all you need for a well-rounded meal is a tossed salad, hot rolls and dessert.

Out comes another can of tuna for:

TASTY TUNA CASSEROLE

- 1 can (10½-oz.) condensed cream of mushroom soup
- ½ c. milk
- 1 can (7 oz.) tuna, drained and flaked
- 2 c. cooked macaroni or noodles
- 2 tbsp. each chopped parsley, chopped pimiento and buttered bread crumbs

Pour soup into 1½ qt. casserole, stir until smooth. Gradually blend in milk. Mix in tuna, macaroni, parsley and pimiento. Top with bread crumbs. Bake at 350°F. 30 minutes.

Makes 4 servings.

ONE-POT PORK CHOP SUPPER

- 4 pork chops (about 1 lb.)
- 1 can (10¾ oz.) condensed tomato soup
- ½ c. water
- 1 tsp. Worcestershire sauce
- ½ tsp. each salt and caraway seeds or oregano (optional)
- 6 to 8 small whole potatoes, or 3 medium ones quartered
- 4 small carrots, split lengthwise and cut in 2-in. pieces

In skillet, brown chops. Pour off fat. Add remaining ingredients. Cover; simmer 45 min. or until tender.

Serves 4.

The Year 2000

Now only thirty-four years away, the turn of the century has long been a focal point for prophecies and predictions. Since realistic practical planning is imperative because of the speed of technological developments, the Netherlands Government is carefully studying a recent report on town and country planning which contains some startling figures.

The Dutch population is expected to increase from its present 12.6 million to 20 million. The country's built-up area is likely to triple. It is anticipated that automobiles on Dutch roads will increase from 1.5 million to some six million cars. The highway network will have to be expanded from 1,000 to 2,500 miles and new railways built to keep the population mobile. The need to create space to accommodate this expansion is acute; land reclamation is but one answer to the problem.

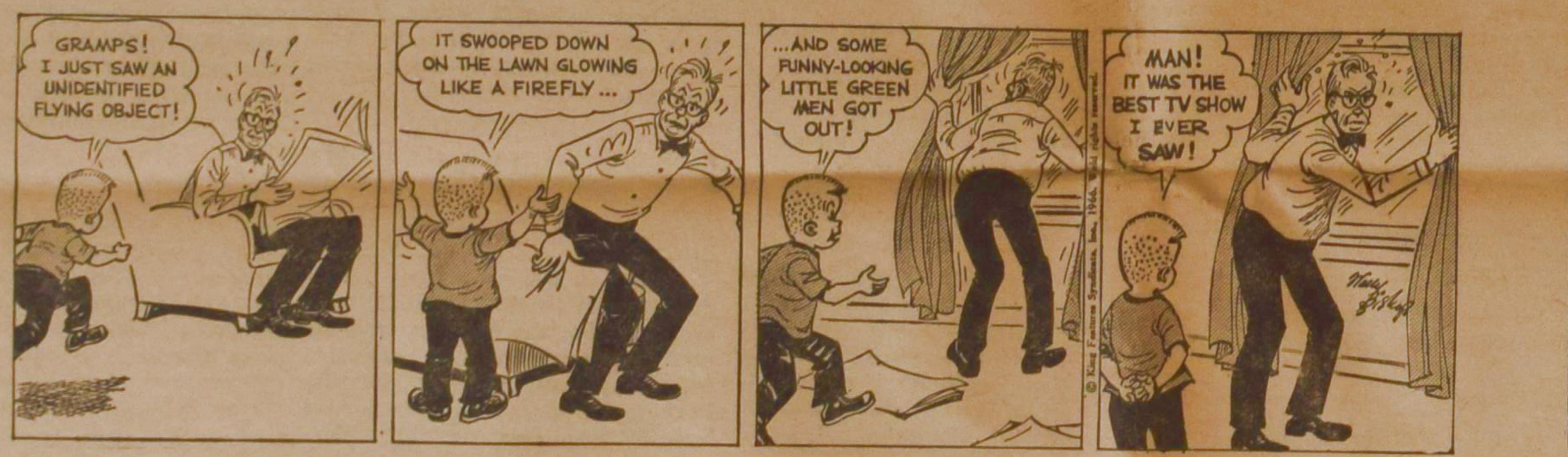

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

CROSS WORD PUZZLE

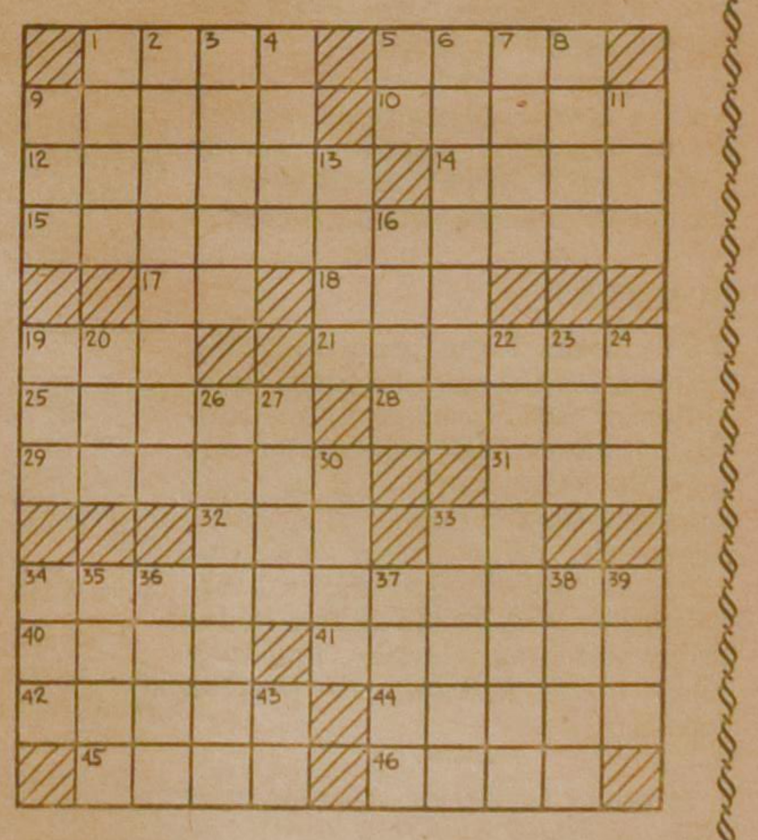

ACROSS

1. Killer whale
5. Mexican dollar
9. Beautify
10. Fragrance
12. Reduce in rank
14. Famous garden
15. Popular entertainer or speaker: 2 wds.
17. Preposition
18. Cistern
19. Alder tree: Scot.
21. Produces
25. Yellowish-brown loam
28. Negotiate
29. Firearm
31. Title of address
32. Employ
33. Buddha
34. Bridal attendant
40. Formerly
41. Philippic
42. Planetary satellites
44. Nursery word
45. Poker stake
46. Observes

DOWN

1. German river
2. Lettuces
3. Tiara
4. One opposed
5. Father: colloq.
6. Builder
7. Bicarbonate
8. Hebrew measure
9. Affix
11. Conjunction
13. Covet
16. Step
19. Lofty mountain
20. N.Z. fern root
22. Refreshing fruit drink
23. Persian gateway
24. Thoroughfares: abbr.
26. Pupil
27. Tolerable
30. Gone
33. Pillage
34. Pop's companion
35. Celebes ox
36. Sacred picture
37. Conceal
38. Excess of chances
39. King, as in Spain
43. Compass point

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

McGill's Place in Space

(Continued from page 10)

naval rifle, built in 1921 for a battleship of the U.S. Navy, and it never has fired a shot in anger although it was designed to hit moving targets over the horizon.

The ship for which it was fitted later was sunk by Capt. Billy Mitchell in his famous experiment to show that air power had a future and the gun went into mothballs until the Second World War, when it saw some peaceful duty in coastal defence.

It was in storage at Hampton Roads, Va., when McGill obtained it and getting a 70-foot-long, 138-ton gun to Barbados posed a problem. It was mounted on railroad flat cars, lashed to the deck of a shallow-draft craft for the 2,000-mile trip. The cars were rolled off the ship onto temporary tracks on the beach and then the gun travelled over three miles of temporary roadway to the project site.

The gun—extended to 118 feet in March, 1958, to allow deeper space probes — has three crests on it: McGill's, the U.S. Army's and one which says simply: "For peaceful research" and was put there by the university's principal and vice-chancellor, Dr. H. Rocke Robertson, when he commissioned the gun.

The reasons for the success of HARP? Says Dr. Bull: "The attractions . . . were the conversion of already-existing facilities to a useful role, the low launching costs and the accuracy with which one could place things in the sky and fire in a very confined space."

The existing facilities were the naval gun, which, as a bonus, allows more frequent launches than the conventional space explorers, missiles and rockets.

The low launching costs are shown by the fact that McGill's first 84 shots cost only $1,000,000, including about $2,000 for each of the Martlett vehicles, so named for the mythical bird on McGill's crest. By comparison, *Alouette I* cost Canada $3,000,000 to build and the U.S. $15,000,000 to launch.

McGill's ultimate vehicle will be *Martlett IV* which should be boosted into orbit with a rocket assist within two years. The cost? A paltry of $50,000.

The accuracy of McGill's shots comes from the fact that the gun itself acts as a guidance and control system.

The research has been most valuable, covering such fields as the makeup of the upper atmosphere; re-entry and meteor physics; ramjet aerodynamics; wind analysis, on which HARP has compiled the first systematic data; and a project to measure the impact effect on materials colliding at 20,000 miles per hour, which should help in the design of space vehicles which must resist collision with meteorites.

For McGill, HARP has given the university an international reputation in still another field and has provided unique opportunities for students and staff members in aerospace technology.

And the program continues to grow. Discussions are underway with the United Kingdom, Japan and Australia about the possibility of establishing HARP ranges in those countries.

And Gerry Bull has one other idea. He'd like to put a gun in the Arctic to study the aurora, a mystery to man for centuries.

HARP, based in Paragon House, a pink stucco plantation home set in formal gardens on the beautiful south coast of Barbados, draws most of the headlines in this age of space.

But the easternmost of the Caribbean countries means much more than this to McGill. Barbados is a virtual island laboratory for the Montreal institution.

In fact, it is doubtful that HARP would have been established where it is had it not been for the success enjoyed by McGill's Bellairs Research Institute and Brace Research Institute and the continuing enthusiastic co-operation of the Barbados Government.

Bellairs came first, donated to the university in 1954 by Cmdr. Carlyon Wilfroy Bellairs, of the Royal Navy, in memory of his wife. It is designed primarily for studies in marine biology and fisheries, using modern laboratories and a 30-foot research vessel.

McGill's Department of Geography also uses Bellairs' facilities and five acres ofsugar cane fields to study agricultural meteorology and land use, with a view to future expansion of mixed agriculture to increase locally-produced food supplies.

The Barbados Government, which leased McGill the land for 50 years, is backing this work and also is interested in the fisheries research because of possible commercial implications.

Dr. John Lewis, a McGill-trained biologist, is director of the Bellairs institute.

Second of the three major McGill projects in Barbados is the Brace Research Institute, under Dr. G. T. Ward, which is directed toward research and experimentation designed to aid in the feeding of hungry nations.

It was set up after the late Maj. James Brace, of Westmount, a Montreal suburb, left McGill $2,000,000 for studies aimed at turning the worlds arid areas into fertile lands, with particular emphasis on the conversion of salt water.

Brace scientists also have designed their own devices to produce steam and hot water using solar energy and they seek to apply wind energy to irigation projects. The objectives are to produce equipment for economic and trouble-free operation in underdeveloped areas and to train specialist engineers in arid land research.

The work is being carried on in co-operation with United Nations agencies and such international institutions as the Rockefeller Foundation.

(Brodie Snyder is general news editor of The Gazette.)

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Calls received

Blenheim, Ont., Rev. R. O. De Groot of Kalamazoo, Mich., U.S.A.

Peterborough, Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Alliston, Ont., Rev. Al. J. VandenPol of Dunnville, Ont.

Calls declined

Winnipeg, Man., Rev. D. Pierik of Port Alberni, B.C.

Niagara Falls, Ont., J. Joosse of Georgetown, Ont.

Acton, Ont., Rev. J. Hoytema of Cobourg, Ont.

Dundas, Ont., Rev. H. Vander Plaat of Strathroy-East, Ont.

Call accepted

Jarvis, Ont., Rev. D. C. Los of Grimsby, Ont.

NEDERLANDSE BAZAAR IN TORONTO

De vijfde Nederlandse Bazaar zal gehouden worden op 28 oktober 1967 en wel in de zaal van St. Gabriel's Centre op Sheppard Ave. bij Bayview Ave.

Zoals voorheen zal een verkoop gehouden worden van levensmiddelen, handwerken, bloemen en planten, textiel, boeken, knutselwerken, enz.

Zowel dames als heren kunnen hun medewerking verlenen om deze Bazaar weer een succes te maken, om daarmede Nederlanders in en om Toronto, die zich in financiële moeilijkheden bevinden, te steunen.

Opgaven van medewerking (individueel of in groepsverband) kunnen worden gedaan aan Mrs. P. Pel, 29 Burton Road, Toronto 10, Ont., tel. 488-7626 of aan Mrs. M. Coopman, tel. 244-9867.

YOUNG PEOPLE !

THE REFORMED BIBLE INSTITUTE offers specialized training in Bible and Reformed Doctrine to prepare young Christians for service in evangelism, church, and mission. Special courses in religious education and music. Students from Canada, U.S.A., Japan, Nigeria, and elsewhere. 3-year diploma course. Placement help after graduation for qualified students. For more information about September 1967 enrolment, write now!

Dr. Dick L. Van Halsema,
President
REFORMED
BIBLE INSTITUTE,
1869 Robinson Road, S.E.
Grand Rapids, Michigan
49506.

Mannenpraat

"DE OMGEKEERDE WERELD"

Dat zegt men zo wel eens, als er dingen gebeuren, die zo heel anders zijn als wij normaal gewend zijn dat het gebeurt.

Een wijze farmer heeft eens gezegd: net te doen als een ander en dan **goed**, is geen kunst, maar anders te doen dan een ander en dan **beter**, dat is een grote levenskunst.

Om nu in het beeld van de farmer te blijven, zouden we kunnen zeggen: dit is een waarheid als een koe; helaas moet gezegd worden dat een waarheid als een koe soms toch nog maar een koeachtige waarheid kan zijn. In een blad las ik dat ergens aan een jonge man met een beatle haircut gevraagd werd waarvoor hij dat deed, en zijn antwoord was: my girlfriend heeft kort haar! I don't want to look like a girl! Ja, zo kan je het ook bekijken. Welke flinke jonge man wil er nu zo meisjesachtig uitzien?

Maar zo komt men dan toch wel in de omgekeerde wereld. De laatste tijd merkt men toch wel meer zulke dingen. Je ziet eerwaardige vaders met gladgeschoren gezichten, en zonen met een eerwaardige baard rondlopen. Er of dat nu zo erg is? Welneen, dat is niet erg maar het is niet gewoon! Het is juist andersom. En dat kan soms ook wel een goede kant hebben. In de oorlogtijd hebben we ons vloerkleed wel omgekeerd uitgelegd en dat was dan wel niet zo mooi om tegen die averechtse kant aan te kijken, maar je zat toch weer netjes voor een jaar.

Dit laatste was dan wel werkelijk een nood-situatie. Maar alle veranderingen waar wij nu in leven en waar we eigenlijk over willen schrijven zijn merkwaardige dingen van deze tijd. Er is een zekere neiging naar verandering omdat het nu eenmaal anders moet.

Maar daar ligt ook een zekere kritiek in op wat voorheen gebruikelijk was. Het moet nu eenmaal anders in deze tijd. Zo zijn wij als ouderen zo gewoon dat de dominee zijn preek begint met een eerbiedige aanspraak van: "Geliefde Gemeente" of: Gemeente van Onze Here Jezus Christus". Maar het kan nu zomaar gebeuren dat een dominee zijn preek begint met: "Boys and girls".

Weer zou U kunnen vragen: is dat nu zo erg? Neen, ook dit is helemaal niet zo erg, maar wel ongewoon. Wel uit de toon!

En Dr. K. Dijk heeft eens geschreven dat het een degradatie is van de Dienst des Woords. Want een kerkdienst is niet een samenkomen van een groep jongens en meisjes met hun ouders, maar het is de samenkomst van de gemeente van onze Here Jezus waar de kinderen bij inbegrepen zijn.

Natuurlijk is het wenselijk en nodig, dat de kinderen in de preek ook worden betrokken. Mogelijk is dat wel eens te veel vergeten.

Doch aan de andere kant is het ook weer de omgekeerde wereld, zoals het de laatste tiental jaren vaak gebeurt, dat wanneer er over het vijfde gebod wordt gepreekt de ouders een goede beurt krijgen inplaats dat het gebod eert uw Vader en Moeder ernstig wordt behandeld. Het accent wordt verlegd van de kinderen naar de ouders. De ouders begrijpen de jeugd niet, proberen niet om hun kinderen te begrijpen en houden zich niet genoeg bezig met hun kinderen.

En het gevolg is, dat de kinderen eigen wegen zoeken, een eigen smaak en een eigen vermaak er op na houden en daarbij vaak de christelijke moraal uit het oog verliezen.

Onlangs schreef iemand in een Nederlands weekblad: "de Nova's en de Provo's zijn een produkt van de opvoeding van de ouders".

Een soortgelijk geluid heb ik hier ook al meerdere malen gehoord. Men zegt dan: de kinderen vertonen het spiegelbeeld van het gezin en het leven van de ouders.

Zonder dat ik nu iets wil afdingen op het feit dat deze twee zaken iets met elkaar hebben te maken, vind ik het toch een gevaarlijk standpunt en ook onjuist om dit zo gemakkelijk te zeggen. Ik denk dat alle Christen-ouders graag willen erkennen dat, wanneer ze terug zien in hun leven dat ze ook in de opvoeding van hun kinderen veel zijn tekort geschoten.

Zelf heb ik mijn kinderen vaak verteld dat ze maar goed acht moeten geven wat of hun ouders verkeerd doen, dan behoeven ze later niet in dezelfde fouten te vervallen.

Per slot kun je van andermans fouten veel leren.

Toch weet ik ook zeker dat er vrome ouders zijn die voor hun kinderen hebben gebeden en het hun voorgeleefd hebben om de Here te dienen en dat er toch veel verkeerd is gegaan. Voor zulke ouders is het zeer pijnlijk als er zo gemakkelijk wordt gezegd, dat wanneer het met "the teeners" de verkeerde richting uit gaat, er thuis ook wel wat scheef is.

Het zou meer troostvol zijn om ze in de moeilijkheden en de teleurstellingen bij de opvoeding te wijzen op de verbondsbelofte die de Here gegeven heeft voor ons en onze kinderen.

En vaak zien we dat ook gebeuren, dat er door de trouw van onze God later weer veel goed is terecht gekomen. We kunnen ook te consequent zijn in het formuleren van onze mening.

Want dan moeten we ook vaststellen dat het in het gezin van de vrome Samuel helemaal scheef zat, want we lezen dat zijn zonen niet leefden naar de geboden des Heren. En Manasse, de goddeloze koning van Juda, was een zoon van de vrome Hiskia. En David, de man naar God's hart, werd door zijn eigen zoon van de troon verjaagd en naar het leven gestaan.

S.

(Brieven en inzendingen voor deze rubriek aan T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.)

TEACHERS WANTED

Due to further studies of her present principal, the Brantford Christian School invites applicants for the position of

PRINCIPAL

for the school year 1967/68; and also for a

TEACHER

for the middle grades.
Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ontario.

Are you interested in joining the Staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School, 8 rooms, as a

PRIMARY OR JUNIOR TEACHER

for the 67/68 school year?

Contact the Principal John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

The Galt Christian School requires for Sept. '67

A TEACHING PRINCIPAL AND A TEACHER

Please send your applications and inquiries to the Secr., John Hennink, R.R. # 1, Galt, Ont. Phone 621-6119.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

Calvin Christian School of Drayton needs

ONE TEACHER

for grades 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The 'Calgary Christian School' has openings for

TEACHERS

for grades 1, 4, 5 and Junior High for the 1967-1968 school term. Please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49 Street S.W., Calgary, Alberta.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The John Knox Christian School of Clarkson is in need of

TWO PRIMARY TEACHERS

for the school year 1967-68. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send application and inquiries to the Principal, Mr. J. Van Dyk, Box 54, Clarkson, Ontario.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs

A PRINCIPAL AND SEVERAL TEACHERS

for all grade levels, including junior high. This 10-room school hopes to open grade X next September. Please apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of a

PRINCIPAL AND A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send your application to the Principal, Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs a

GRADE 2 TEACHER

starting on March 1st, 1967.

For next term:

A PRINCIPAL AND A GRADE 1 TEACHER

House available.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Ebenezer Christian School of St. Thomas, Ont. requires for Sept. '67

TWO TEACHERS

for grades 1-2 and 3-4. Please send applications and inquiries to J. Groenenberg, 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

The Houston Christian School, in the beautiful Bulkley Valley of British Columbia, will need a

TEACHER

for grades 3 and 4, starting Sept. 1st, 1967.

For further information and for applications, stating qualifications and experience, please contact the Secretary, John Vander Ploeg, Box 250, Houston, B.C., phone 845-7709.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have vacancies in September, and invites applications from

TEACHERS

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

MALE - PRINCIPAL

startng this fall in its three-room school. Please send applications and inquiries to: P. A. Schaafsma, 254 North Park St., Belleville, Ont.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Wallaceburg District Christian School will need

ONE TEACHER

for grade 1-2, '67-'68 schoolyear. Please send applications, stating qualifications and references to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

Toronto District
Christian High School

Requires for the school-year 1967-1968

ADDITIONAL TEACHERS

in:

English.
History.
Science.
Commercial Subjects.
Girls Physical Education
(a lady teacher).

For information and application write to the Principal, Miss A. G. J. Masselink, Box 527, Woodbridge, Ontario.

DUNDAS, ONT.

A qualified teacher needed for a position in the

PRIMARY or JUNIOR

division.

Please send letters of application to Mr. John Stronks, Principal, Ofield Rd. N., R.R. 2, Dundas, Ont.

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

THE KITCHENER-WATERLOO SCHOOL will be needing

TWO TEACHERS
and a
TEACHING PRINCIPAL

for grades one through eight for Sept. 1967.
For application and for information please contact

Dr. W. B. Kroeze,
Chairman Educational Committee,
132 Forest Hill Dr.,
Kitchener, Ont.

Applications are cordially invited from

TEACHERS

who are interested in teaching at the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL during the coming school year.

If a vacancy should occur contact could be made immediately. Please send applications, stating qualifications and references to the Principal, Mr. P. Kroschell, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

The Students of the
HAMILTON CHRISTIAN HIGHSCHOOL
present a film

"THE BRIDGE ON THE RIVER KWAI"

in the
EDUCATIONAL CENTRE
521 West 5th - Hamilton, Ont.

Friday, Feb. 24, 7:00.
Saturday, Feb. 25, 7:30.

Admission $1.00.

JOIN OUR SPECIAL GROUPS TO HOLLAND AT THE NEW LOW FARES

TORONTO—AMSTERDAM $301.00 for 21 days plus $76.00 for land arrangements, to include:

1. Hotel accommodations for 20 nights.
2. Transfer to and from Schiphol.
3. Four sightseeing features.
4. Free sight trips to Brussels, London and Paris.

TOTAL COST PER ADULT $377.00 VALID EVERY DAY OF THE WEEK
Subject to Government Approval.

Phone or write us NOW for full details:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE. — WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 or 249-4921

Fraser Valley Christian High School
British Columbia
requires

$80.000 at 7%

For the construction of the first high school in Western Canada founded on Reformed tenets.

Located strategically to serve the expanding area of metropolitan Vancouver.

Promissory notes offered at 7% less non-resident taxes if applicable in denominations of $100, $500, $1,000, $5,000 maturing in 5-20 years. Interest payable semi-annually.

Send checks and inquiries to Mr. P. Busink, Treasurer — Fraser Valley Christian High School, 8275 E. 12th Ave., New Westminster, British Columbia, Canada.

Het boek "verscheen in elk geval reeds verscheidene jaren geleden en in een tijd toen velen van ons nog niet de volle ernst van de zaak beseften . . . ."

"Wij raden onze lezers aan dit boek te lezen en goed te bestuderen. Het verscheen met een voorwoord van de hand van dr. W. Stanford Reid (toen nog aan McGill University, Montreal), die het boek zeer aanbeveelt . . . ."

"Nu de 'tweede generatie' almeer op de voorgrond komt, beseffen wij beter wat dit boek waard is."

Zo schreef Rev. H. Kroeze in "De Wachter" van 10 januari 1967 over

Living in a new country

A STUDY ON THE INTEGRATION OF IMMIGRANTS INTO THE LIFE OF THEIR NEW COUNTRY
by TENIS C. VAN KOOTEN
Gebonden $2.95

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar of bij de uitgevers —

Speciale aanbieding voor Studiegroepen:

4—9 exemplaren .... $2.50 per stuk
10 of meer exemplaren .... $2.25 per stuk

Guardian Publishing Company Ltd.
BOX 312, STATION B, HAMILTON, ONT.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

CHRISTENDOM DE "GROOTSTE" RELIGIE

We zijn gewend, van een reeks wereldreligies te spreken en daartegenover de stamreligies te stellen, die zich tot bepaalde volken of gebieden van een continent beperken Een blik op een wereldomvattende statistiek toont echter aan, dat strikt genomen slechts het christendom wereldreligie is. Dit christendom immers heeft zich over alle delen van de aarde verbreid, terwijl de vier andere grote religies: de islam, het hindoeïsme, het boeddhisme en het confucianisme, gebonden zijn gebleven aan Azië en Afrika.

Bovendien vormen de christenen de grootste religieuze groepering ter wereld. Ze zijn met 950 miljoen, als men de kinderen uit die kerken en gemeenschappen die de kinderdoop niet kennen èn, wat Noord-America betreft, de 35 miljoen zondagsscholieren, meerekent. Dat betekent, dat bijna één op de drie mensen tot een christelijke gemeente behoort of op de drempel ervan staat.

Het beeld komt er een tikje anders uit te zien, wanneer men uitgaat van het aantal volledige lidmaten, en zoals dat bij vele protestantse kerken mogelijk is — de gedoopte kinderen, de rooms-katholieke catechumenen en hun protestantse equivalenten, buiten beschouwing laat. Dan bereikt men een aantal van 877 miljoen, d.i. meer dan twintig procent van de wereldbevolking.

Niet ongunstig

Het uiterlijke beeld is dus niet zo ongunstig als het soms lijkt. Maar zal de christenheid deze grote getalssterkte kunnen handhaven? In deze eeuw heeft ze haar gelederen in Azië en Afrika met ongeveer negentig miljoen leden versterkt, dank zij het werk van Europese en Amerikaanse zendelingen en missionarissen. En in Europa en Amerika groeiden de kerken, in meerdere of mindere mate, met de bevolking mee. Maar hoe zal de toestand over enkele tientallen jaren zijn?

In 1907 bedroeg het aandeel van de christenheid aan de wereldbevolking 34,3 procent. In 1954 was het gedaald tot 32,1 procent en sindsdien is het verder teruggelopen, en dat ondanks de zojuist genoemde groei van de christelijke kerken in Azië en Afrika. Statistici hebben voor de komende jaren de verdeling van de wereldbevolking over de diverse continenten in procenten berekend en een duidelijke verschuiving tegen het jaar 2000 voorspeld.

Het evenwicht zal zich dus ongetwijfeld verplaatsen ten gunste van Azië en Latijns-Amerika, terwijl het aandeel van Afrika verbazingwekkend genoeg stabiel blijft en dat van Europa en Noord-Amerika sterk afneemt.

Verplaatsen

Nieuw is nu, dat ook de christelijke kerken in gebieden met een snel groeiend geboorteoverschot een steeds sterkere basis krijgen. Dat is aan te tonen in enkele gebieden die tot voor kort nog overwegend niet-christelijk waren. Kongo, het vroeger zogenaamd donkerste deel van Afrika, is thans reeds voor de helft christelijk — wij hebben het steeds, let wel, over wat op papier geldt —, de Philippijnen voor negentig procent, in Zuidwest-India zijn streken waar de bevolking voor bijna veertig procent uit christenen bestaat en in Latijns-Amerika is ze dat voor tachtig tot negentig procent, al naar gelang de manier waarop men bewegingen als de spiritisten, Umbanda, Makumba en andere richtingen classificeert. Deze opsomming brengt echter ook aan het licht, dat voornamelijk het katholicisme van de bevolkingsexplosie profiteert.

Indrukwekkend

Indien het aantal christenen in de twintigste eeuw zo sterk is toegenomen als de statistieken willen, dan is dat de vrucht van de grote "zendingsreus", zoals sommigen de negentiende eeuw graag aanduiden. In het eerste kwart van onze eeuw nam het aantal protestanten en anglikanen het sterkst toe, in het tweede kwart waren het de rooms-katholieken die kwantitatief het snelst groeiden. Hier gaf stellig het aantal uitgezonden missionarissen, artsen en onderwijskrachten de doorslag. De rooms-katholieke kerk kan heel wat meer mensen op de been brengen dan de andere kerken.

Niettemin is de toeneming van de zendingsinspanningen aan protestantse zijde indrukwekkend. In 1903 gingen uit dit kamp 15.000 mensen naar verre landen, in 1963 waren het er 43.000. Als men nagaat, uit welke landen ze kwamen, blijkt het overwicht van de angelsaksische wereld zeer opvallend te zijn. Ruim 27.000 van hen kwamen in 1963 uit Noord-Amerika, 7.000 uit Groot-Brittannië, daarentegen maar 1300 uit Duitsland, echter weer 1500 uit Zweden en 500 uit achtereenvolgens Zwitserland, Zuid-Afrika en de jonge kerken. Dat laatste moet wel bijzonder tot nadenken stemmen. We stellen het ons vaak zo voor, alsof de jonge kerken alleen maar mensen en geldmiddelen ontvángen. Als ze echter thans 500 zendelingen naar andere landen sturen, is het éénrichtingsverkeer opgeheven. Meer en meer beginnen deze jonge kerken, ook op theologisch gebied, te géven.

In India

Het "klassieke land der religies", India, heeft twee wereldreligies voortgebracht: het boeddhisme, dat al zeer spoedig uit India werd verdrongen en op het eiland Ceylon veel aanhang bezit, terwijl het zwaartepunt zich naar het oosten verplaatste, en het hindoeïsme. Verrassend genoeg hebben zich in de laatste jaren meer dan drie miljoen Indiërs bekeerd tot het boeddhisme. Vanwaar deze plotselinge omzwaai? Velen staan voor een raadsel. De herbeleving van de oude religies kan een oorzaak zijn. Even duidelijk is echter, dat, als men de provincies afzonderlijk bekijkt, de aanhang van het hindoeïsme in deze gebieden is geslonken. Een volgende verrassing biedt een classificatie van deze nieuwe boeddhisten naar hun sociale herkomst. Het zijn overwegend mensen uit de lagere kasten.

De overheersende religie in India is evenwel nog steeds het hindoeïsme met zijn talloze "variëteiten" (366 miljoen aanhangers ofwel 81,4 procent van de Indische bevolking). Daar komt dan de islam bij, die van het noorden uit binnendrong. In de jongste tijd beleefde India een nieuwe infiltratie van moslims uit Oost-Pakistan, die zich in de aangrenzende Indische deelstaten vestigden. De omvang van deze moslim-intocht wordt geschat op meer dan één miljoen uit Oost-Pakistan en zoiets als 50.000 uit West-Pakistan (het totale aantal moslims in India is 47 miljoen ofwel 10.4 procent van de bevolking).

Het aantal christenen in India is in de laatste tien jaar gestegen van 12 tot 17,5 miljoen. Protestanten en rooms-katholieken houden elkaar ongeveer in evenwicht met elk 7,5 miljoen. De Verenigde Kerk van Zuid-India is bijna even sterk als de oude orthodoxe kerken die in de eerste eeuwen van onze jaartelling zijn ontstaan.

Ghana en Kongo

Van de Afrikaanse landen stonden de laatste jaren Ghana en Kongo in het centrum van de belangstelling der zendelingen en missionarissen. Als men bedenkt, dat Andreas Rus een eeuw geleden aan de Goudkust nog niet één enkele heiden kon dopen, terwijl thans twintig procent van de bevolking christen is — ook hier heerst in kwantitatief opzicht evenwicht tussen rooms-katholieken en protestanten — dan wordt duidelijk, welk een ontzaglijke verandering zich hier voltrokken heeft. Kongo-Leopoldstad telt meer dan 2,5 miljoen protestanten en meer dan 5 miljoen roomskatholieken op een bevolking van 14,5 miljoen. Al zullen hier de opstanden van de laatste jaren heel wat verschuivingen hebben teweeggebracht, toch kan stellig worden volgehouden, dat Afrika er naast de republiek Zuid-Afrika, twee landen bijgekregen heeft, waar de christelijke invloed van betekenis is.

Twintig procent

Twintig procent van de wereldbevolking. d.w.z. zeshonderd miljoen mensen, wenst geen binding met enige religie De toenemende ongodsdienstigheid kan overal worden gesignaleerd, in bijzondere mate in Rusland en China; in elk van deze landen hebben, voor zover daar gegevens over zijn, meer dan honderd miljoen mensen zich van de religie afgekeerd Maar zelfs in Noord-Amerika heeft bij volkstellingen een derde van de bevolking opgegeven, zich niet tot een godsdienstige groepering te rekenen. Toch moet eraan herinnerd worden, dat b.v. in grote delen van India de bijbel meer door niet-christenen dan door christenen wordt gelezen. Ook de sterke verbreiding van de bijbel in Japan is niet anders te verklaren.

Dat betekent, dat de omvang van de christelijke invloed niet meer uitsluitend aan het aantal bekeerlingen kan worden afgemeten. Het was in Azië ook vroeger al zo, dat velen zich tot twee religies aangetrokken voelen. Japanners zijn thans nog bij vrolijke gelegenheden shintoïst en bij droeve boeddhist. Zo zou het ook kunnen zijn, dat velen nog hun oude religie aanhangen, zich geestelijk echter met een nieuwe religie bezighouden en bij volkstellingen e.d. opgeven, er geen godsdienst op na te houden.

Uit: Trouw.

Naarmate het abonnementen-aantal groeit worden wij in staat gesteld om verbeteringen aan te brengen

Er is een gestadige groei, maar toch is het ideaal nog niet bereikt. Dit ideaal is:

Calvinist-Contact in elk Christelijk Gezin

Het nieuwe jaar ligt voor ons en we doen een beroep op U om mee te werken aan de vervullng van dat prachtige ideaal.

Spreek met Uw familieleden, vrienden en kennissen over

"Onze Krant"

- -

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.